

آفرینش

۱

آفرینش دنیا

۱ دِ اول، خدا آسْمُونیا وَ زمینِه آفری. ۲ زمی پیکِ پتی وَ بی شکل بی. وَ تاریکی وَ ری قیلیا قیل بی. وَ رُوحِ خدا وَ ری سطحِ اویا دِ حرکت بی.

شش روز آفرینش

۳ خدا گت: «روشنایی با» وَ روشنایی بی. ۴ خدا دی که روشنایی خو آ، وَ خدا روشنایی نه دِ تاریکی جگا کرد. ۵ خدا روشنایی نه روز وَ تاریکی نه شو نوم نئا. شو بی وَ صوبی. روز اول.

۶ وَ خدا گت: «فلکی با ما بین اویا، وَ اویا نه دِ اویا جگا بگه.» ۷ خدا فلکِ نه دِرس کرد وَ اویا زیرِ فلکِ نه دِ اویا بالا فلکِ جگا کرد. وَ چنی بی. ۸ خدا فلکِ نه آسْمُونوم نئا. شو بی وَ صوبی. روز دوئم.

۹ وَ خدا گت: «اویا زیرِ آسْمُونیا وا یک دِ په جا جمع بان، وَ حُشکی دیاری با» وَ چنی بی. ۱۰ خدا حُشکی نه 'زمی'، وَ اویائی که وا یک جمع بیئینی، 'دریا' نوم نئا. خدا دی که خو آ. ۱۱ اوسه خدا گت: «زمی سوزی یا سوز بگه، گیایائی که دو پئن وَ داریا میوه ای که وَ ری زمی هر گوم وَ جور تیره خُشو میوه دُودار پئن.» وَ چنی بی. ۱۲ زمی سوزی یا نه سوز کرد، گیایائی که وَ جور تیره خُشو دو می دن، وَ داریائی که وَ جور تیره خُشو میوه دُودار می دن. وَ خدا دی که خو آ. ۱۳ شو بی وَ صوبی. روز ستم.

۱۴ وَ خدا گت: «چراغیا دِ فلکِ آسْمُونیا بان تا روز نه دِ شو جگا بگن، وَ تا نِشونہ یائی بان سی نِشو دِئِنِ مُوسِمیا وَ روزیا وَ سالیا. ۱۵ وَ چراغیا دِ فلکِ

آسمونیا بان تا و ری زمی روشنایی پَن» و چنی بی. ^{۱۶} خدا دو چراغِ گپ دُرس کِرد، چراغِ گپ تیر سی سِلطَنَت و روز و چراغِ گچک تیر سی سِلطَنَت و شو، و هه چنی هم آسارهیا نه دُرس کِرد. ^{۱۷} خدا و نُو نه دِ فِلکِ آسمونیا نئا، تا و ری زمی روشنایی پَن. ^{۱۸} و روز و شو سِلطَنَت بگن و روشنایی نه دِ تاریکی جگا بگن. و خدا دی که خوا. ^{۱۹} شو بی و صوبی، روز چارم.

^{۲۰} و خدا گت: «اویا دِ جیناتِ جوداریا پُر اُپر با، و بالئنهیا دِ بالا زمی دِ فِلکِ آسمونیا پر بئیرن» ^{۲۱} پس، خدا جُونوریا گپ دریائی و گِردِ جوداریائی که ژمه ژیل می گن و اویا نه پُر می کن، و جُور تیره خُشو، و گِردِ بالئنهیا بالدار نه و جُور تیره خُشو آفری، و خدا دی که خوا. ^{۲۲} خدا و نُو نه برکت ده و گت: «زاد و وِلد بگیت و زیاد بایت و اویا دریایا نه پُر اُپر بکیت، و بالئنهیا هم و ری زمی زیاد بوئن.» ^{۲۳} شو بی و صوبی، روز پنجم.

^{۲۴} و خدا گت: «بئیل تا زمی جوداریا نه جُور تیره خُشو بیاره، چاروایا و خزندهیا و جُونوریا وحشی زمینه، و جُور تیره خُشو.» و چنی بی. ^{۲۵} و خدا، جُونوریا وحشی زمینه و جُور تیره خُشو، و چاروایا نه و جُور تیره خُشو، و گِردِ خزندهیا ری زمینه و جُور تیره خُشو آفری، و خدا دی که خوا.

^{۲۶} اوسه خدا گت: «بئیلیت انسانه و صورتِ خُمو و شبی خُمو دُرس بکیم، و و نُو و ری ماییا دریا و بالئنهیا آسمونیا و چاروایا و و ری گِردِ زمی و گِردِ خزندهیائی که و ری زمی ژیل موحوزن، حکومت بگه.»

^{۲۷} پس خدا انسانه و صورتِ خُوش آفری،

و نه و صورتِ خدا آفری؛

و نُو نه بیا و ز آفری.

^{۲۸} خدا و نُو نه برکت ده و خدا و شو گت: «زاد و وِلد بکیت و زیاد بایت. و زمینه پُر اُپر بکیت و وش حاکم بایت، و و ماییا دریا و بالئنهیا آسمونیا و هَر جوداری که دِ ری زمی ژیل موحوزه حکومت بکیت.» ^{۲۹} و خدا گت: «ایمدال، مه گِردِ گیایا دُودار نه، که و ری تموم زمی هیسن، و گِردِ داریا میوه دار نه که دُو دارن، دَم و شما تا خوراکِ شما بان. ^{۳۰} و و گِردِ جُونوریا وحشی زمی و و گِردِ بالئنهیا آسمونیا و و گِردِ خزندهیا ری زمی، و هَر چیئی که نَفَس حیات داره، گِردِ گیایا سوز نه سی خرده دَم» و چنی بی. ^{۳۱} و خدا هَر چیئی نه که دُرس کِردی، دی، و ایمدال خیلی خوبی. و شو بی و صوبی، روز ششم.

۱ و اِی تَرْتِیْب، اَسْمُونِیَا وَ زَمِی وَ گِردِ لَشْگَرِیَا شُو کَامَل بَی. ۲ وَ خِدا دِ رُوزِ هَفْتِمْ، کَارِ خُوشَه کِه کِردِی خِلاص کِرد، وَ او دِ رُوزِ هَفْتِمْ دِ گِردِ کَارِ اَفْرِیْنِش، سِتار گِرت. ۳ وَ خِدا رُوزِ هَفْتِمْ نِه هُورِم حَن وَ وَه نِه مَقْدَس کِرد، سِی یِکِه خِدا دِ او رُوزِ دِ گِردِ کَارِیْش کِه دِ اَفْرِیْنِش کِردِی، سِتار گِرت.

اَفْرِیْه نِه اَیْم وَ حَوا

۴ یِنَه اَبُنْچِیْنَه وَ وِجُود اُومایِنِ اَسْمُونِیَا وَ زَمِی اوسِه کِه اَفْرِیْه بَیْن. دِ رُوزِی کِه خِداوند خِدا، اَسْمُونِیَا وَ زَمِیْنَه اَفْرِی. ۵ اوسِه کِه هَنی هِیچ بَنَه کَشْزاری، وَ رِی زَمِی نِوی وَ هِیچ تَل گِیاه کَشْزاری سُوْز نَکِردِی، سِی یِکِه خِداوند خِدا، هَنی بَارُو وَ رِی زَمِی نُوآزَنی وَ اِنْسَانِی نِوی کِه دِ وَه کِشِتِ کَارِی بَگَه، ۱ بَلِکِم، هَفار دِ زَمِی بَلا مِ اُوما وَ گِردِ رِی زَمِیْنَه سِیْرَاو مِ کِرد. ۷ اوسِه خِداوند خِدا اَیْم نِه دِ خَاکِ زَمِی شَکَل دَه وَ نَفْسِ حِیَاثَه هُوف کِرد دِ هُلِفِیا پِتَش وَ اَیْم مِ وِجُودِی زَنَه بَی.

۸ وَ خِداوند خِدا باغی دِ لاشَرْق، دِ عَدَن دُرِس کِرد، وَ اَیْم نِه کِه شَکَل دِئِی دِ اوچَه نِئا. ۹ وَ خِداوند خِدا، هَمَه جُور دَار وَ دِرَخْتِیا چَشْگِیر وَ خُوش خُوراکِ نِه دِ زَمِی سُوْز کِرد. هَم دِرَخْتِ حِیَاثِ دِ مِیْنِجَا باغِ بَی، وَ هَم دِرَخْتِ شِناخْتِ خُو وَ گَن.

۱۰ گِلالِی دِ عَدَن مِ کِرد وَ دَر تا باغِ نِه اُویاری بَگَه، دِ اوچَه وَ چار شَاخَه قِس مِئِ. ۱۱ نُوْمِ گِلالِی اُول، فِیْشُون اَ؛ وَ گِلالِی فِیْشُون جُول اَدِ سَرْتاسِرِ دِیَارِ حَویْلَه کِه دِ اوچَه طِلا هِی. ۱۲ طِلا او دِیَارِ خُو اَ، وَ دِ اوچَه ژِکِ خُوشبو وَ سَنِگِ عَقِیْقِ پِیا مِوَنَه. ۱۳ نُوْمِ گِلالِی دُوئِم، چِیْحُون اَ کِه جُول اَدِ گِردِ دِیَارِ کُوش. ۱۴ گِلالِی سِئِم نُوْمِش دِجَلَه اَکِه دِ شَرْقِ اَشُور جُول اَ، وَ گِلالِی چارِم، فِراتِ اَ.

۱۵ خِداوند خِدا اَیْم نِه وِرداشْتِ وَ او نِه نِئا دِ باغِ عَدَن تا کَارِ او باغِ نِه بَگَه وَ وِیْرَدارِش با. ۱۶ وَ خِداوند خِدا وَ اَیْم هُد کِرد، گُت: «تو تُوْنِی دِ هَر گُوم دِ دَارِ دِرَخْتِیا باغِ کِه مِ حای بُوْخُورِی؛ ۱۷ اما دِ دَارِ شِناخْتِ خُو وَ گَن نَبایِس بُوْخُورِی سِی یِکِه رُوزِی کِه دِ وَه بُوْخُورِی وَ حَتْمِ مِ مِیرِی.»

۱۸ اوسِه خِداوند خِدا فرمایِش کِرد: «خو نِی کِه اَیْم تَنیا با، پَس یاورِ باوِی سِیْش دُرِس مِ کِم.» ۱۹ وَ خِداوند خِدا گِردِ جُودارِیا صَرا وَ بَالِنَهیا اَسْمُونِیَا نِه کِه دِ خَاکِ شَکَل دِئِی اُورْد وَ تِه اَیْم تا بَنِیْنَه اَیْم چَه نُوْمِی وَ رِیْشُو مِ نِیْنَه، وَ هَر چِیْئِ کِه اَیْم هَر جُودارِی نِه حِنا کِرد، هِه وَه بَی نُوْمِش. ۲۰ پَس اَیْم گِردِ چارِوایا وَ بَالِنَهیا اَسْمُونِیَا وَ گِردِ جُونُورِیا وَ حِشِی صَرا نِه نُوْمِ نِئا، اما یاورِ باوِی سِی اَیْم پِیا

نوی. ^{۲۱} پس خداوند خدا، آیم نه کرد دِ خُو گزونی وَ هِه چُنُو که آیم حُوفتیئی
یکی دِ دِنه یاشه گِرت وُ جاشه وا گوشت پُر کِرد. ^{۲۲} اوسه خداوند خدا هِه دِ او
دِنه که دِ آیم گرتی رَنی دُرس کِرد وَ او نه اُورد وَ تِه آیم. ^{۲۳} اوسه آیم گت:

«ایمدال پنه آ

سَخونی دِ سَخونِیام،

وَ گوشتی دِ گوشتِم؛

نُومِش زَ با،

زوتا دِ پیا گِرتِس.»

^{۲۴} زوتا پیا دِ بُوَه وَ داآش جِگا موئه وَ می چَسِبَنَه وَ زِنَهش وَ او دو، یه بدن
موئن. ^{۲۵} آیم وَ زِنَهش هَر دِک لُخت وَ پتی بیین وَ سَرم نَآشَتِن.

۳

سقوط

^۱ ایمدال مار دِ گِردِ جُوداریا صَرا که خداوند خدا خلق کِردی، زَرِنِگ تِرِبی، او وِ
زَ گت: «یعنی خدا دِ راسی گتته که شِما نَبایِس دِ هیچ کُم دِ دَاردِرختیا باغ
بُحوریت؟» ^۲ زَ وِ مار گت: «ایما نُونیم دِ میوه دَاردِرختیا باغ بُحوریم، ^۳ اما
خدا گتته، "که شِما دِ میوه داری که دِ مینجا باغ آ، نه بُحوریت وَ نه دَس بَنیت
وَ قِهش، وَ رَنه می میریت."» ^۴ اما مار وِ زَ گت: «وَ حتمی نِمی میریت. ^۵ بَلِکُم خدا
دُونه روزی که دِ وَه بُحوریت، چَشیائُو واز موئه وَ هِه چی خدا موئیت وَ خو و
گنه می شناسیت.» ^۶ هِه که زَ دی که او دار خُوش خُوراک وُ چَشگیر آ، وَ دارِ
باوَدلی آ تا آیم نه دُونا بَگه، پس دِ میوهش چی وَ خرد، وَ وِ میرهش هَم که واردش
بی ده، وَ او هَم خرد. ^۷ اوسه چَشیا هَر دِکِشو وازی وَ فَمِسن که لُخت وَ پتی آن؛
پس بَلِگیا انجیرِ نه وِ یک گت کِردن وَ سی خُوشو لُنگ دُرس کِردن.

^۸ وَ وُنو دَنگِ خداوند خدا نه اِشَنفَتِن که دِ هُنکی روز دِ باغ رَه می رت، وَ آیم وُ
زِنَهش خُوشو نه دِ حضور خداوند خدا دِ لاوِلا دَاردِرختیا باغ قائِم کِردن. ^۹ اما
خداوند خدا آیمِ نه حِنا کِرد، وَ وِش گت: «های کجا؟» ^{۱۰} آیم گت: «دَنگِ
تو نه دِ باغ اِشَنفَتِم وَ زَلَهَم رت، سی یکه لُخت وَ پتی اِم، زوتا خُومِه قائِم
کِردِم.» ^{۱۱} خدا گت: «کی وِت گت که لُختی؟ مَه دِ میوه داری که وِت گتِم
نُحوری، حَردی؟» ^{۱۲} آیم گت: «ای زَ که تو وِم دِئی تا وام با، دِ میوه او دار وِم
دَه وَ مِه حَرِدِم.»

۱۳ اوسه خداوند خدا و ز گت: «یه چه کاری بی که کردی؟» ز گت: «مار گولم ده، مه هم خردم.»
 ۱۴ پس خداوند خدا و مار گت: «سی یکه چنی کردی، د گرد چاروایا و گرد جونوریا وحشی صرا ملعون تری! وری گیهت می ژیلی و د گرد روزیا زنه نیت خاک موخوری. ۱۵ مابین تو و ز، و مابین نسل تو و نسل ز دشمنی مونم؛ او سر تو نه می تلقنه و تو پسه پشه می زنی.»

۱۶ خداوند خدا و ز گت: «و حتمی درد زنه زیاد می کم؛ بچونته واد درد می زانی. هه شوقت ها و یه که و میرهت زور بابی اما اونته که و تو همد می که.»
 ۱۷ و خدا و ایم گت: «سی یکه و قصه زنهت گوش گرتی و د داری که ووت همد کیردم دش نخوری خردی، زمی و سنه تولعن بی؛ د گرد روزیا زنه نیت و رنج و عدو د وه موخوری. ۱۸ د زمی سیت پرپیش و خار سوز می که، و د گیایا صرا موخوری. ۱۹ و اعرق تلت نو موخوری، تا اوسه که و خاک و رگردی سی یکه د خاک گرتسی؛ سی یکه تو د خاکی و ورمی گردی و خاک.»

۲۰ ایم نوم زنه شه نئا حوا، سی یکه او داا گرد زنه یا بی. ۲۱ خداوند خدا جوومه یائی د پوس، سی ایم و زنه شه د ریس کرد و ونو نه پوشن.
 ۲۲ و خداوند خدا گت: «ایمدال ایم بی یه چی یکی د ایما که خو و گنه می شناسه. ایسه نکه روته سراغ دار حیات و د میوه وه بخوره، و تا ابد زنه بمونه.» ۲۳ پس خداوند خدا ایم نه د باغ عدن ون و در تا د ری زمینی که ایم د خاک وه گرتسی کشت کار بکه. ۲۴ پس خدا ایم نه د باغ عدن تار کرد، و د لا شرقی باغ عدن خدا فرشته یا گروپ نه نئا و یه شمشری گر گرتنه د تش هم نئا، که و هر لای غرمی خرد، تا ره دار حیات نه ناتوری بکه.

۴

قائِن وَ هَابِل

۱ ایم و زنه شه حوا خفتی و حوا حامله بی، قائنه اورد و دی، و گت: «و یاری خداوند پیائی و دس اوردیم.» ۲ و گلی هنی، برار او هابیل نه اورد و دی. هابیل چوپو بی و قائن و ری زمی کار می کرد. ۳ دما مدتی، قائن پیشگشی د مصول زمی سی خداوند اورد. ۴ و هابیل هم، د بزه یا اولزا گلگهش پیشگشی اورد و فرونی کرد و د چل و چرم ترین جایاش و حضور خداوند تقدیم کرد. خداوند هابیل و پیشگشی قبول کرد، ۵ اما قائن و پیشگشی و حسو نیوورد. زوتا! تش د سر

قائن رت، و پتريش رت د يک. ^۱ اوسه خداوند و قائن گت: «سی چی غیض گرتیه و پتريت ها د يک؟ ^۷ آر او چيئي نه که دُرس آ، بکی، مَر قبول نِموی؟ اما آر او چيئي نه که دُرس آ، نکیش، دُونسو که گنه د دم دراغل نِشسه د کِرت و می حا و توزور با، اما تو بایس وش غالو بای.»

^۸ قائن وا برایش هابیل قصه کرد، و هه که ونو د سر زمی بیین، قائن و تیشک برایش هابیل وریسا و او نه گشت. ^۹ اوسه خداوند و قائن گت: «برارت هابیل ها کجا؟» گت: «نُونم؛ مَر مه له له برارم؟» ^{۱۰} خداوند گت: «چی کردیه؟ خین برارت د زمی هلاته میازه و ته م. ^{۱۱} و ایمدال زمی تو نه لعن کرده، هه او زمینی که دم خوشه واز کرده تا خین برارته که و دس تو رختسه بگشه و مین خوش. ^{۱۲} دیساتما هه که و ری زمی کشت کار بکی، د قوه خوشه وت نیمئه. و تو د ری زمی فراری و مُفال موئی.» ^{۱۳} قائن و خداوند گت: «مجازات مه بیشتر د طاقتم آ. ^{۱۴} ایمر و مه نه د ای زمی تار کردی و د ور چشت گم موئم. پس د دنیا فراری و مُفال موئم و هر که مه نه بیا بکه، مه نه می گشه.» ^{۱۵} اوسه خداوند وش گت: «چنی نی! آر هر که قائنه بگشه، د او هف پرور تقاص گرتیه موئه» و خداوند نِشونه ای نئا و ری قائن تا آر کسی دیش، نکشش. ^{۱۶} پس قائن د حضور خداوند رت و در، و د دیار «ند» د لا شرق ِ عدن مالگه کرد.

^{۱۷} قائن وا زنتهش حفتی، و او حامله بی و خنوخ ِ نه آورد و دی. اوسه قائن شهری ساخت او نه و نوم گرش، خنوخ، نوم نئا. ^{۱۸} و سی خنوخ عیراد اوما و دی، و عیراد بوه محویائیل، و محویائیل بوه متوشائیل بی، و متوشائیل بوه لیمک بی. ^{۱۹} لیمک دو ر حاس، یکی عاده نوم داشت و او یکی ظله. ^{۲۰} عاده، یابال ِ نه آورد و دی؛ یابال بوه دوارنشین یا و گلونه داریا بی. ^{۲۱} برار یابال، یوبال، نوم داشت یوبال بوه گرد نوازنده یا بریط و نی بی. ^{۲۲} ظله هم، توبال قائنه آورد و دی که توبال سازنده همه جور ابزار برنجی و آهنی بی، خور توبال قائن، نَعمه بی.

^{۲۳} لیمک و زنونش گت:

«إِ عَادَهُ، إِ ظَلَّهُ، گوشتو و دنگ مه با،

شما زنون لیمک و چيائی که مُئم گوش بیئريت.

مه بیائی نه و سته زمی که و مه زنه گشتم،

بیا جوونی که مه نه ره.

^{۲۴} آر سی قائن هف پرور تقاص گرتیه بوئه،

سی لیمک، هفتاد و هف برورور.»
 ۲۵ و آیم گلی هنی وا زیننهش حفتی و زیننهش گری زائس و نومشه نئا شیت،
 سی یکه حوا گت: «خدا د جال هابیل که قائن او نه گشت، نسلی هنی سیم
 نئا.» ۲۶ سی شیت هم گری اوما و دی شیت نومشه انوش نئا. د اپی دوره، مردم
 نئان و کفر کرده و نوم خداوند.

۵

آیم تانوح

۱ یینه آکتو بنجینه نسل آیم. زمونی که خدا انسانه آفری. او نه شبی خدا خلق
 کرد. ۲ خداوند ونو نه پیا و ر آفری و برگتسو ده، و هه د او روز آفرینششو،
 نومشونه انسان نئا.

۳ آیم صد و سی ساله بی که گری سیش اوما و دی، هه منی خوش و و شکل
 خوش، و نومشه شیت نئا. ۴ و آیم دما و دی اوماین شیت، هشتصد سال
 زنهئی کرد و صحو گریا و دخترونی هنی بی. ۵ و اپی ترتیب آیم، نصد و سی سال
 عمر کرد، و مرد.

۶ شیت صد و پنج ساله بی، که انوش سیش اوما و دی. ۷ شیت دما و دی
 اوماین انوش، هشتصد و هفت سال هنی زنهئی کرد و گریا و دخترونی هنی
 سیش اوما و دی. ۸ و اپی ترتیب گرد روزیا زنهئی شیت نصد و دوازه سال بی و
 مرد.

۹ انوش نود سالو بی که قینان سیش اوما و دی. ۱۰ انوش دما و دی اوماین
 قینان، هشتصد و پونزه سال هنی زنهئی کرد و گریا و دخترونی هنی سیش اوما و
 دی. ۱۱ و اپی ترتیب گرد روزیا زنهئی انوش و تمومی، نصد و پنج سال بی و مرد.
 ۱۲ قینان، هفتاد سالو بی که مهلائیل سیش اوما و دی. ۱۳ قینان دما آوردن
 مهلائیل، هشتصد و چل سال زنهئی کرد و گرونو دخترونی هنی سیش اوما و
 دی. ۱۴ و اپی ترتیب گرد روزیا زنهئی قینان نهصد و ده سال بی، و مرد.

۱۵ و مهلائیل، شص و پنج سالو بی که یارد سیش اوما و دی. ۱۶ مهلائیل دما و
 دی اوماین یارد، هشتصد و سی سال زنهئی کرد و گرونو دخترونی هنی سیش
 اوما و دی. ۱۷ و اپی ترتیب گرد روزیا زنهئی مهلائیل هشتصد و نود و پنج سال
 بی، و مرد.

۱۸ یارد، صد و شص و دو سالو بی که خنوخ سیش اوما و دی. ۱۹ یارد دما و

دی اوماين خونخ هشتصد سال زنه ئی کرد و گزونی دخترونی هنی سیش اوما و دی. ^{۲۰} و ای ترتیب گرد روزیا زنه ئی یارد نهصد و شص و دو سال بی و مرد. ^{۲۱} خونخ، شص و پنج سالو بی که متوشالغ سیش اوما و دی. ^{۲۲} دما وه، خونخ سیصد سال هنی زنه ئی کرد و خونخ د رها خدا گوم ورمی آشت. او صحو گریا و دخترونی هنی بی، ^{۲۳} و تا سیصد و شص و پنج ساله ئی د حالی که وا خدا گوم ورمی آشت، زنه ئی کرد، ^{۲۴} و دما وه غیو بی، سی یکه خدا او نه گرت. ^{۲۵} متوشالغ، صد و هشتاد و هفت ساله بی که لیمک سیش اوما و دی. ^{۲۶} دما وه هفتصد و هشتاد و دو سال هنی زنه ئی کرد و صحو گریا و دخترونی هنی بی. ^{۲۷} و ای ترتیب گرد روزیا زنه ئی متوشالغ نهصد و شص و نه سال بی و مرد. ^{۲۸} لیمک صد و هشتاد و دو سالو بی که گری سیش اوما و دی. ^{۲۹} لیمک گت: «ای گری، ایما نه د سختی کار زراعت د ری زمینی که خداوند او نه لعن کرده، آرم می گه.» بنابر ای، نوم او نه نوح نثا. ^{۳۰} لیمک دما وه پونصد و نود و پنج سال هنی زنه ئی کرد و صحو گریا و دخترونی هنی بی. ^{۳۱} و ای ترتیب گرد روزیا زنه ئی لیمک هفتصد و هفتاد و هفت سال بی و مرد. ^{۳۲} دما وه که نوح پونصد سالو بی صحو سه گری و نومیا سام، حام و یافت.

۶

شرارت د زمی زیاد موئه

^۱ هه که شمار آیمیا و ری زمی نثا و زیاد بی په و دخترونی سیشو اوما و دی، ^۲ گزونی خدا دیئن که دخترون آیمیا نازارن و هر گوم نه که پسن می کردن و زنی می گرتن. ^۳ و خداوند گت: «روح مه سی همیشه د آیم نمی موئه، سی یکه او بشر آ: عُمَرِش صد و بیس سال موئه.» ^۴ د او روزگار و دما وه، نسل نیلیا و ری زمی بین، زمونی که گزونی خدا و دخترون آیمیا همبستر بین و دخترون آیمیا سیشو بچونی آوردن و دی. یئو پهلوئیا نرغول نومداری د زمونیا زی بین. ^۵ خداوند دی که شرارت انسان و ری زمی خیلی زیاد آ، و هر نیت فکریا دلش گراگر سی گنی آ و بس؛ ^۶ و خداوند د یکه انسان د ری زمی دُرس کردی، پشیمو بی و د دل غصه دار بی. ^۷ پس خداوند گت: «انسانه که آفریم د ری زمی ورمیارم، انسان و چاروایا و خزندهیا و بالتهیا آسمو نه، سی یکه د خلقت وئو پشیمونم.» ^۸ اما لطف خداوند نصیو نوح بی.

نوح و تیفو

۹ وَ يَتَّهَبُونَ نَسْلَ نوحٍ. نوح پيا صالحی بی و د مین لُونِ خوش بی عیو. نوح د رَهیا خدا گوم ورمیاشت. ۱۰ نوح سه گر داشت: سام، حام و یافث. ۱۱ ایمدال، د چش خدا زمی و گن گشسی و پُر بیئی د ظلم و جور. ۱۲ و خدا زمینه دی، که ایمدال و گن گشسی، سی یکه گرد بشر، ره زنه ئی خوشو نه د ری زمی و گن گشیئینی. ۱۳ و خدا و نوح گت: «عزم کِردمه که نسل بشر نه د ری زمی وردارم. سی یکه زمی و سَنه و نُو پُر بی یه د ظلم و جور شو، ایمدال مه قِر میارم د انسان وارد هر چیئی که ها و ری زمی. ۱۴ «سی خوت گشتی ای د چو گو فر بساز، و اناقیائی د وه بساز، و د مین و دَر و بُنِشه قیل تاو گو. ۱۵ گشتی نه چنی بساز: درازی گشتی صد و سی پنج متر، پناش بیس و دو متر و نیم، و بلنیش سیزه متر و نیم با. ۱۶ و سی گشتی نیم متر هارتر د طاقش دریننه ای سی نور بساز و دَر گشتی نه د پلی وه بنی. گشتی نه سه طوق بساز؛ په طوق د زیر، په طوق د مینجا و په طوق هم د بالا. ۱۷ «سی یکه ایمدال مه لَفی د اویا و زمی کِل می کم تا قِر بیارم د هر جوداری که د زیر آسمو نَفَس حیات ها دِش. هر چی که، ها و ری زمی، می میره. ۱۸ اما عَتِ حومه و تو پایار می کم، و تو و مین گشتی میای؛ تو و گریات و زینتهت و بی یات که هان واردت. ۱۹ د گرد جوداریا، د هر جوداری، جفتی د هر تیره، بُر و مین کشتی، تا و نونه وارد خوت زنه نئه داری. نر و ما بان. ۲۰ د هر جور بالته، د هر جور چاروا، و د هر جور خزنده ری زمی، جفتی د هر تیره میان و تهت تا و نونه زنه نئه داری. ۲۱ هه و چنی د هر جور آذوقه خردنی وردار و امار گو، و خوراک تونو و نوب. ۲۲ پس نوح چنی کرد؛ او هر چیئی نه که خدا وش هُد کردی، و آنجوم رسن.

۷

۱ اوسه خداوند و نوح گت: «تو و گرد هوز هزارت ریت و مین گشتی. سی یکه د مین مردم ای دوره تونه د بزور حوم صالح دیمه. ۲ د گرد چاروایا پاک، هف جفت، نر و ما، و خوت وردار، و د چاروایا ناپاک، په جفت نر و ما، ۳ و هم د بالته یا آسمونیا هف جفت، نر و ما، تا نسل و نونه د ری گرد زمی زنه نئه داری. ۴ سی یکه مه دما هف رو، چل روز و چل شو بارو و زمی می وارنم، وش هر جوداری نه که آفریمه د ری زمی ورمیارم.» ۵ و نوح هر چیئی نه که خداوند وش هُد کردی، و آنجوم رسن.

نوح ششصد سالو بی که لُفویا اوما وری زمی. ^۷ و نوح وارد گُریاش و زَننهش و بی‌یاش رتن و مین گشتی تا د اویا لف د امو بان. ^۸ چاروایا پاک و چاروایا ناپاک و بالتهیا و گرد خزندهیا ری زمی، ^۹ دو و دو، نر و ما، هه چنو که خدا و نوح هد کردی، و نوح رتن و مین گشتی. ^{۱۰} و دما هف رو، اویا لف زمینه گرت د ور.

^{۱۱} د ششصدمین سال زنهئی نوح، د روز هفدهم د ماه دُوئم، هه د او روز گرد چشمهیا قیلی قیل زیر زمی می توقی س و وا هوقه می کردن و در و درینتهیا آسمونیا گشس. ^{۱۲} و بارو چل رو و چل شو و زمی بارس. ^{۱۳} هه د او روز، نوح و گریاش سام و حام و یافث، و زنه نوح و هر سه بی‌یاش رتن و مین گشتی، ^{۱۴} و نوو گرد جونوریا وحشی، و جور تیره شو، و گرد چاروایا و جور تیره شو، و گرد خزندهیا د ری زمی و جور تیره شو، و گرد بالتهیا و جور تیره شو، و گرد بالداریا. ^{۱۵} پس چفت چفت، د هر جوداری که دش نفس حیات بی، وارد نوح سوار گشتی بین. ^{۱۶} و ونونی که سوار بین، نر و ما، گرد جوداریا هه چنو که خدا و نوح هد کردی، رتن و می. اوسه خداوند در نه د ریش چفت کرد.

^{۱۷} تیفو چل رو وری زمی، می زه، و لُفو زیاد بی و گشتی نه گرت د ور و گشتی د زمی وریسا. ^{۱۸} اویا زور گرت و وری زیاد و زیادتر بین و گشتی اُفتا وری او. ^{۱۹} و اویا ایقه و زور د ری زمی بالا اوما تا یکه گرد گویا بلن که زیر تموم آسمونیا بی، پوشین. ^{۲۰} اویا و قد هف متر بالاتر د گویا رت و ریشو نه گرت. ^{۲۱} و هر جوداری که د ری زمی می جومس مُرد، د بالتهیا، چاروایا، جونوریا وحشی، گرد جینات جونبندهیا هیردله ری زمی و گرد آیمیا. ^{۲۲} هر چیئی که وری زمین حُشک بی و نفس حیات د پتش بی، مُرد. ^{۲۳} خدا قر آورد د هر موجودی که وری زمی بی، د آیمیا و چاروایا و خزندهیا و بالتهیا آسمو. و نو د ری زمی نابود بین؛ تنیا نوح من و جا و نوو که واردش د گشتی بین. ^{۲۴} و او و مدت صد و پنجاه رو وری زمی زور گرت.

۸

اَو نِشِس کِرِد

^۱ و اما، خدا نوح و گرد جونوریا وحشی و گرد چاروایا نه که واردش د گشتی بین آورد و ویر، و خدا بای و زمی کل کرد و اویا نیشس کرد. ^۲ چشمهیا زیر زمی و درینتهیا آسمونیا بستس؛ و بارو د آسمونیا بن اوما. ^۳ و اویا یواش یواش د ری

زِمی نِشِس کِرد. دِ آخِرِ صَد وُ پَنجَاه رَو، اُویَا گَم بیئی. ^۴ دِ رُوزِ هِفَدَهَم دِ مَاهِ هَفْتِم، گَشْتی وِ رِی گُویَا آرارات سِتارِش گِرت. ^۵ تا مَاهِ دَهَم، اُویَا هِه چَنو گَم مئی تا یِکِه دِ رُوزِ اوِلِ مَاهِ دَهَم، نُکِ گُویَا دِیاری بیین.

^۱ دِما چَل رَو، نوح دِرِیژنَه‌ای کِه سی گَشْتی ساختی، گُشَن، ^۷ وِ غِلائی نِه رِ کِرد وِ دَر، غِلا وِ اِپی لا وُ او لا می رت تا یِکِه اُویَا دِ رِی زِمی حُشک بی. ^۸ اوسِه نوح گَموَتَری دِ تِه خُوش پَر دَه، تا بِنینَه آیا اُویَا دِ رِی زِمی نِشِس کِردَه. ^۹ اما گَموَتَر جائی سی پا نِیایِه نِ خُوش پِیا نُکِرد، وِ وِ تِه نوح وِ گَشْتی وِرگَشْت؛ سی یِکِه اُویَا گِردِ رِی زِمینَه پوَشَنی، پَس او دَس خُوشَه دِراز کِرد وُ گَموَتَر نِه گِرت وِ او نِه وِ تِه خُوش وِرگِردَن وِ مِین گَشْتی. ^{۱۰} نوح هَف رَو هَنی گُمَس وِ دُوارَه گَموَتَر نِه وِ دَر دِ گَشْتی پَر دَه. ^{۱۱} مَوقِع شُو، گَموَتَر وِرگَشْت وِ تِه ش، اِیْمَدال بَلِگِ زیتونِ تازَه‌ای وِ نُوکِش بی. پَس نوح فَمَس کِه اُویَا دِ رِی زِمی نِشِس کِردَه. ^{۱۲} اوسِه نوح هَف رَو هَنی هَم گُمَس وِ گَموَتَر نِه پَر دَه، وِ گَموَتَر دِ وِرگَشْت وِ تِه ش.

^{۱۳} دِ شَشَصَد وُ یِکَمِین سال دِ زِنه ئی نوح، دِ اوِلِین رُوز دِ مَاهِ اوِل، اُویَا دِ رِی زِمی حُشک بیئی. اوسِه نوح سَرپُوش گَشْتی نِه وِرداشْت وُ دِی کِه اِیْمَدال گَف زِمی حُشک بی. ^{۱۴} دِ رُوزِ بیسِ هَفْتِم دِ مَاهِ دُوئِم، زِمی حُشک بیئی. ^{۱۵} اوسِه خُدا وِ نوح گُت: ^{۱۶} «دِ گَشْتی بَک وِ دَر، حُوت وُ زِنَه تَه وُ گُروِنْت وُ بئی یات وارد تو. ^{۱۷} گِردِ جُوداریا زِنه‌ای کِه هان وات، هَر جُوداری نِه دِ بَالِنَه‌یا وُ چاروایا وُ گِردِ خَزَنده‌یائی کِه رِی زِمی ژیل مُوحُورَن، وا حُوت بیار وِ دَر تا وِ رِی زِمی پَخَش پِلا بان، دِ دِنیا زاد وُ وِلْد بَگن وُ زِیاد بان وِ زِمینَه پُر بَگن.» ^{۱۸} پَس نوح واردِ گُروِنُو زِنَه ش وُ بئی یاش کِردَن وِ دَر. ^{۱۹} گِردِ جُونُورِیا وحِشی، گِردِ خَزَنده‌یا، گِردِ بَالِنَه‌یا، وِ هَر چیئی کِه وِ رِی زِمی جِم مُوحُورَه، وِ طَبَقِ تِیرَه‌یاشو، دِ گَشْتی اُومان وِ دَر.

عَتِ خُدا وَا نوح

^{۲۰} اوسِه نوح، مَذبِحی سی فُرونی کِردِه سی خُداوند پِنا کِرد وِ دِ گِردِ چاروایا پاک وُ دِ گِردِ بَالِنَه‌یا پاک گِرت، فُرونیَا سُوخْتِی وِ رِی مَذبِح تَقْدِیم کِرد. ^{۲۱} وِ هِه کِه او بو خُوش، وِ مَشَامِ خُداوند رِیس، خُداوند وا خُوش گُت: «دِ هَرگَز زِمی نِه وِ سُنَه انسان لَعن نِمی کِم، هَر چَن کِه نِیت دِلِ انسان دِ جُوونی گَن آ. وِ دِ هَرگَز گِردِ جُوداریا نِه هَلاک نِمی کِم، چَنو کِه کِردِم.

^{۲۲} «تا زِمونی کِه دِنیا ها وِ جا،

کَشْتِ کار وُ دِرُو،

سرما و گرما،
تووسوونو زِمَسُو،
و روز و شو،
د کار نِمَسَه.»

۹

۱ اوسه خدا نوح و گریاشه برکت ده و وشو گت: «زاد و ولد بکیت و زیاد بایت و زمینه پُر بکیت. ۲ ترسِ شما و هیوتِ شما و ری گردِ جونوریا وحشی زمی و وری گردِ بالتهیا آسمونیا، و وری هر چیئی که دِ ری زمی ژیل موخوره و وری گردِ ماهیا دریا موئه، و نو و دسیا شما سپرده بینه. ۳ هر چیئی که ژم ژیل می گه و حیات داره، خوراکِ شما موئه، هه چنو که گیایا سوزنه و نو دم، ایسه همه چی نه و تو مئم. ۴ اما گوشتِ ینه و حیاتش که خین وه با، نُحوریت. ۵ و حتی تاوُن خینتو نه که حیات ها دِش می رم: دِ هر جونورِ وحشی اونِه می رم. تقاصِ خین انسانِه دِ دَسِ هملیفش هم می رم.

۶ «هر گه خین انسانِه بریزه،

خینش بایس و دَسِ انسان بریزه؛

سی یکه خدا انسانِه و صورتِ خوش دُرس کرد.

۷ و شما زاد و ولد بکیت و زیاد بایت، و پخشِ پلا بایت و زمینه پُر بکیت.»

۸ اوسه خدا، ری کرد و نوح و گریاش و گت: ۹ «ایمدال مه عتِ خومه و شما و دما شما و نسلِ شما پایار می کم. ۱۰ و هم هه چنو و هر جوداری که و شما با، دِ بالتهیا و چاروایا و گردِ جونوریا وحشی ری زمی، یعنی و گردِ و نو که دِ گشتی اومان و در؛ یه عتی موئه سی گردِ جونوریا وحشی زمی. ۱۱ مه عتِ خومه و اتو پایار می کم که دِ هرگز گردِ جوداریا و اویا لف هلاک نوئن، و دِ هرگز لَفویائی نوئه که گردِ زمی نه نابود بگه.» ۱۲ و خدا گت: «پنه آنشونه عتی که مه مابینِ خوم و شما و هر جوداری که ها واردتو، سی گردِ نسلیا آینده می ونم. ۱۳ سوزسیلِ خومه نِتامه دِ ار، و وه نشونه عتی موئه که مابینِ منو زمین آ. ۱۴ هه که اریا نه و بالا زمی و له بکم و سوزسیلِ دِ اریا دیار با، ۱۵ اوسه مه عتِ خومه که مابینِ منو شما و گردِه جوداریا زنه هی و یای میارم. و اویا دِ هرگز نموئه و لف تا قِر بیاره دِ گردِ جوداریا. ۱۶ هه که سوزسیلِ دِ اوری دیار با، مه وهنه مئینم و عتِ ابدی مابینِ خدا و هر جودارِ زنه ای نه که ها و ری زمی میارم و ویر.»

۱۷ پس خدا و نوح گت: «بینه آنشونه عتی که مه د مابین خوم و هر جوداری که وری زمین آ، پایار کردمه.»

نوح و گریاش

۱۸ گریا نوح که د گشتی اومان و در، سام و حام و یافث بین. حام بوه کنعان بی. ۱۹ ینو سه تا گریا نوح بین که مردمون گرید دنیا د اپی سه تا آن.

۱۱

بُج بابل

۱ ایمدال، گرید مردمون ری زمی زوونشو یکی بی و چی یک قصه می کردن. ۲ و هه که مردم د مشرق بار می کردن، دشت هُماری د دیار شنعار پیا کردن و د اوچه مالگه کردن. ۳ ونو و یکتری گتن: «بیایت خشت بزنیم و ونونه خو بزنیم.» ونو د جال برد خشت و د جال ملات قیر داشتن. ۴ اوسه ونو گتن: «بیایت شهری سی خومو بسازیم و برچی که سر بزنه و آسمونیا، و نوم و نشونی سی خومو بنیم، نکه وری گرید زمی تینوازه بایم.» ۵ و خداوند اوما و هار تا شهر و برچی نه که بچون آیم بنا می کردن، بئینه. ۶ و خداوند گت: «ایمدال ونو یه قوم آن و ونو گردشو یه زوو دارن و یه تازَه اول کارشونه؛ و دهر کاری که قصت دارن بکن، نمونه جلوشو نه گرت. ۷ ایسه روئیم و هار و زوونشو نه بشیونیم و یک، تا زوون یکتری نه نَمَن.» ۸ پس خداوند ونو نه د اوچه وری گرید زمی تینوازه کرد و ونو د ساختن شهر دس گشین. ۹ زوتا نوم او شهر نه بابل نئان، سی یکه د اوچه خداوند زوون گرید مردم دنیا نه شیون. و د اوچه، خداوند ونو نه وری گرید زمی دارتیجشو کرد.

نسلِ سام

۱۰ ینه آ بُنجینه نسلِ سام: هه که سام صد سالو بی، دو سال دما تیفو، آرفکشاد سیش اوما و دی؛ ۱۱ و سام دما و دی اوماین آرفکشاد، پونصد سال زنهئی کرد و صحو گزونو دخترونی هنی بی. ۱۲ آرفکشاد سی و پنج سالو بی که شلخ سیش اوما و دی؛ ۱۳ و آرفکشاد دما و دی اوماین شلخ، چارصد و سه سال زنهئی کرد و صحو گزونو دخترونی هنی بی.

۱۴ شَلَخ سى سَالُو بِي، كِه عِير سِيَش اُومَا وِ دِي؛ ۱۵ وَ شَلَخ دِ مَا وِ دِي اُومَايِنِ عِير، چَارِصَد وُ سَه سَال زِنَه ئِي كِرْد وَ صَحُو كُرُونُو دُخْتِرُونِي هَنِي بِي.

۱۶ عِير سِي وُ چَار سَالُو بِي، كِه فِلِج سِيَش اُومَا وِ دِي. ۱۷ وَ عِير دِ مَا وِ دِي اُومَايِنِ فِلِج، چَارِصَد وُ سِي سَال زِنَه ئِي كِرْد وَ صَحُو كُرُونُو دُخْتِرُونِي هَنِي بِي.

۱۸ فِلِج سِي سَالُو بِي، كِه رِعُو سِيَش اُومَا وِ دِي. ۱۹ وَ فِلِج دِ مَا وِ دِي اُومَايِنِ رِعُو، دِوِيَس وُ نُه سَال زِنَه ئِي كِرْد وَ صَحُو كُرُونُو دُخْتِرُونِي هَنِي بِي.

۲۰ رِعُو سِي وُ دُو سَالُو بِي، كِه سِرُوج سِيَش اُومَا وِ دِي. ۲۱ وَ رِعُو دِ مَا وِ دِي اُومَايِنِ سِرُوج، دِوِيَس وُ هَفْت سَال زِنَه ئِي كِرْد وَ صَحُو كُرُونُو دُخْتِرُونِي هَنِي بِي.

۲۲ سِرُوج سِي سَالُو بِي، كِه نَا حُور سِيَش اُومَا وِ دِي؛ ۲۳ وَ سِرُوج دِ مَا وِ دِي اُومَايِنِ نَا حُور دِوِيَس سَال زِنَه ئِي كِرْد وَ صَحُو كُرُونُو دُخْتِرُونِي هَنِي بِي.

۲۴ نَا حُور بِيَس وُ نُه سَالُو بِي، كِه تَارَح سِيَش اُومَا وِ دِي. ۲۵ وَ نَا حُور دِ مَا وِ دِي اُومَايِنِ تَارَح، صَد وُ نِيَزَه سَال زِنَه ئِي كِرْد وَ صَحُو كُرُونُو دُخْتِرُونِي هَنِي بِي.

۲۶ تَارَح هَفْتَاد سَالُو بِي كِه اَبْرَام وُ نَا حُور وُ هَارَان سِيَش اُومَانِ وِ دِي.

نسلِ تَارَح

۲۷ يِنَه آ بُنچِيَنَه نَسَلِ تَارَح: تَارَح، بُوَه اَبْرَام وَ نَا حُور وُ هَارَان بِي، وَ هَارَان بُوَه لُوط بِي. ۲۸ هَارَان دِ تِه بُوَهش تَارَح، دِ دِيَارِ بُوَه ئِيَش اُورِ كَلْدَانِيَا، مُرْد. ۲۹ اَبْرَام وُ نَا حُور رَ حَاسِن. نُومِ زِنَه اَبْرَام سَارَا، وَ نُومِ زِنَه نَا حُور مِلِكِه بِي. مِلِكِه دُخْتِرِ هَارَان بِي، كِه هَارَان بُوَه مِلِكِه وِ يَسِكِه بِي. ۳۰ سَارَا مَزَا بِي وُ بَجَه اِي نَا آ شَت.

۳۱ تَارَح كِرِشِ اَبْرَام، وَ كِرِزَاشِ لُوط، كِه كِرِ هَارَان بِي، وَ بَيْشِ سَارَا، زِنَه كِرِشِ اَبْرَامِ نِه وِرْدَاشَت، وَ كِرِ دِشُو وَا رِدِ يَكْتِرِي دِ اُورِ كَلْدَانِيَا كِرِدِنِ وِ دَرِ تَا رُؤْنِ وِ دِيَارِ كِنَعَان، اَمَا هِه كِه رَسِيَسِنِ وِ شَهْرِ حِرَان، دِ اُوجِه مَالِكِه كِرِدِن. ۳۲ تَارَح دِوِيَس وِ پَنجِ سَالِ عُمَرِ كِرْد وُ دِ حِرَانِ مُرْد.

۱۲

دَعُوَتِ خُدا دِ اَبْرَام

۱ اِيْمَدَالِ خُداوندِ وِ اَبْرَامِ گُتِي: «دِ دِيَارِ حُوتِ وِ دِ تِه قُومُونِتِ وِ دِ حُوَنَه بُوَهتِ بَكِ وِ دَرِ وِ رُوِ وِ دِيَارِي كِه وَتِ نِشُو مِئِم. ۲ دِ تُو قُومِ گِپِي دُرِيسِ مِي كِمِ وُ بَرِكْتِ مِئِم؛ نُومِتِه گِپِ مِي كِمِ وَ تُو حُوتِ بَرِكْتِ مِئِم. ۳ «وِ وُئُو كِه تُو نِه بَرِكْتِ بَنِنِ، بَرِكْتِ مِئِم، وَ وَه كِه قُرِبَتِه نَا آ شَتُوَه، لَعْنِشِ مِي كِمِ؛ وَ كِرِدِ طَايِقَه يَا كِه هَانِ وِ رِي

زعی و واسطه تو برکت می‌زن.»

۴ پس ابرام، هه چنُو که خداوند وش گتی، رائی بی؛ و لوط هم واردش رت. ابرام هفتاد و پنج سالو بی که دِ حران کِرد و دَر. ۵ ابرام زئنهش سارای، برارزاش لوط، و گِرد داراپی اَنُوخته خُوشه واردِ غَلِمیائی که دِ حران و دَس اوردی، ورداشت و والا دیارِ کنعان اُفتا و رَه. هه که وِنُو رَسِسِن و کنعان، ۶ ابرام دِ او دیار رد بی، رت تا مَله بلی مورَه، دِ منطقه شکیم. دِ او زَمُو، کنعانی دِ او دیار بین. ۷ اوسه خداوند خُوشه و ابرام دیاری کِرد و وش گت: «ای دیارِ نه مِئِم و نسلِ تو.» پس ابرام دِ اوچه سی خداوند، که وش دیاری بیئی، مَدَبَی بنا کِرد. ۸ ابرام دِ اوچه والا کُو و گَمَریا شرق بیت‌ئیل بار کِرد و دُوارِ خُوشه و پا کِرد، و طوری که بیت‌ئیل دِ لا غرب و عای دِ لا شرق او بین. او دِ اوچه مَدَبَی سی خداوند بنا کِرد و نُوَم خداوندِ نه پَرَسَش کِرد. ۹ و ابرام رَه خُوشه گِرت و هه چنُو، والا نِگب؛ می رت و جلو.

ابرام و سارای دِ مصر

۱۰ ایمدال دِ او دیار قَطی بی، پس ابرام سِرَازیر بی رت والا مصر تا مدتی دِ اوچه و غَریوی سَر بَگه، سی یکه قَطی سختی دِ او دیار بی. ۱۱ نَزیک سَرَحَدِ مصر، ابرام و زئنهش سارای گت: «دُونِم که تو زئنه نازارِ قِشَنگی هِسی، ۱۲ مصریا هه که تو نه بئین، مئن: یه زئنه‌شه. اوسه مینه می گشن اما تو نه زنه نئه میارن. ۱۳ پس بُو که خُوورِ مئی، تا و سَنه تو سی مه هم خوبا، و و سَنه تو جو بیر بکم.» ۱۴ هه که ابرام اوما و مین مصر، مصریا دیئن که او رَ خیلی نازار و قِشَنگه. ۱۵ و هه که آمیریا فرعون سارای نه دیئن، و ته فرعون دِش تعریف کِردن. پس او زئنه نه بُردن و حونه فرعون. ۱۶ و فرعون و سَنه وه و ابرام خوئی کِرد، و ابرام صَحُو گلهیا و رَمهیا، الاغیا نَر و مَما، غَلِمیا و کَنیزیا، و شُتریا بی.

۱۷ اما خداوند، و سَنه سارای زئنه ابرام، شوگارِ فرعون و هوز و هَزارائشه لِرَن و بلایا سختی گرفتارشو کِرد. ۱۸ پس فرعون ابرام نه حاس و گت: «یه چه کاری بی که دِ حَقِم کِردی؟ سی چی وِم نَگتی که وه زئنهت آ؟ ۱۹ سی چی گتی: "او خُوورِم آ، که اونِه و رَنی گِرتِم؟ ایسه، یه زئنهت. او نه وردار و رُو!" ۲۰ و فرعون دِ باره ابرام هُدیائی و ایمیا خُوش ده، و وِنُو اونِه و اَرَن و هَر چیئی که داشت رائی کِردن.

خدا لوطِ نِه نجاتِ مَنّه

۱ سَرِ شُو او دو فرشته رَسین و سدوم، و لوط نیشی و دَمِ دروازه شهر. هه که لوط و نُو نِه دی وریسا رت و نِهاشو و دِ بَرُووَرِشُو ری نئا و زِمی ۲ و گت: «ا سَرُووَرِوَنِم، تمنا می کِم بیاییت و حُوَنه بَنه تُو و پائا تُو نِه بَشوریت و شُونِ ه و سَر بکیت. اوسِه اَفْتُو نَزّه، وریسیت رَئیت و رَه حُوَنو.» و نُو جُو دَن: «نَه بَلِکِم شُو نِه دِ مِیونِ شهر و سَر می کیم.» ۳ اما ایقه و شُو جَرَس تا واردش رَتَن و مِین حُوَنه ش. او سیشُو سُو رساتی و پا کِرِد و نُونِ بی خمیرمایه پُخت و و نُو حَرِدَن. ۴ اما وِرز ییکه و نُو بَحْفَتَن، پیاپا شهر، یعنی پیاپا سدوم، دِ پیر تا چُوو، گِرِدِ مَرِدِم تا او پیا آخری، حُوَنه نِه هورَه کِرِدَن. ۵ و نُو لوطِ نِه هِنَا کِرِدَن، گَئِن: «او پیاپا که ایمشو و تِه تو بیین، هان کجا؟ و نُو نِه بیار و دَر و تِه ایما تا واشو بَحْفَتیم.» ۶ لوط دِ حُوَنه کِرِد و دَر، رَت و تِه شُو و دِراغِلِ نِه پُشتِ سَرِ حُوَش نئا وایک، ۷ و گت: «بَراروَنِم، میلایکِم و تُو که ای کار گِنه نکیت. ۸ س، مه دو دُخترِ دارِم که وا هیچ پیا ئی نوبینه. بئلیت بیارمشو و دَر و تِه تُو، و هَر کاری که می حایت واشو بکیت. تَنیا وای پیاپا کاری ناآشتوئیت، سی ییکه پَنه اُورِدِنه و زیرِ طاقِ مه.» ۹ و نُو گَئِن: «هَه رُو وولا.» و گَئِن: «ای پیا و تِه ایما غَریوه آه، اما ایمدال سیمو بی تِه و قاضی! ایسه وای تو گَنتر دِ و نُو می کیم.» پس و او پیا یعنی لوط هَلَمَت بَرِدَن و اومان و نَزیک تا دِراغِلِ نِه هیرد بگن. ۱۰ اما او دو پیا دَسِشُو نِه دراز کِرِدَن، لوطِ نِه گشین و مِین حُوَنه و تِه حُوَشو و دِراغِلِ نِه چَفَت کِرِدَن. ۱۱ اوسِه و نُوئی نِه که پُشتِ دِراغِلِ حُوَنه بیین، دِ گَپ و گَچک، کور کِرِدَن تا نُوَنَن دَرِ حُوَنه نِه پیا بگن.

۱۲ اوسِه او دو پیا و لوط گَئِن: «کسی هنی نِه هَم دِیچه داری؟ دومایا و گزُوئو دُخترُو، و هَر که نِه که دِ شهر داری دِ ایچه بُوَر و دَر، ۱۳ سی ییکه می حایم ایی شهر نِه نابود بکیم؛ سی ییکه هِلاتّه و تیشکِ مَرِدِمِش، و تِه خداوند خیلی وریسایه، و خداوند ایما نِه کل کِرِدّه تا وه نِه نابود بکیم.» ۱۴ پس لوط کِرِد و دَر و دومایاش، که قِرار بی دُخترِوَنِشه باهان، قِصّه کِرِد. و شُو گت: «وَرِیسیت وارس و دِیچه بکیت و دَر، سی ییکه خداوند می حا ایی شهر نِه نابود بگه.» اما دومایا گَمو کِرِدَن هوقلی می گه.

۱۵ لیسکِ اَفْتُو، او دو فرشته، جَرَسِن و لوط گَئِن: «زی گُو، وری وارس؛ زَنّه و دو دُخترِ تِه که هان ویچه و ردار، نَگه شِما هَم دِ مجازاتِ ایی شهر دِ بین رَتُو.» ۱۶ اما لوط اَنگِلَات کِرِد، پس او دو پیا و سَنّه رَحِمِ خداوند و لوط، دَسِیا لوط و

زَنَّهُ وَ دُو دُخْتَرِشَه گِرتَن وُ وُئو نِه اُوردَن وِ دَر، وَ نِئانِشُو وِ دَر دِ شَهَر. ^{۱۷} هِه كِه وُئو نِه مِ اُوردَن وِ دَر، يَكِي دِ او دُو تا گُت: «سِي يَكِه جُو بِير بَكِيَت بَجِيئِيت! وَ سِيل وِ دِمَا سَرتُو نَكِيَت، وَ دِ هِيچ هُمَارِي دِرِهَاي نَسِيَت! بَلِكِم بَجِيئِيت وَا لا گُويَا، نَكِه هَلَاك بَايَت!» ^{۱۸} وَ لوط وُشُو گُت: «اِ سَرورُوئِم، نَه خُدا نَكِه!» ^{۱۹} اِيْمَدَال نَظَر لَطِفَت نِصِيوِ بَنَهَت بِي يَه، وَ وَا نَجَاتِ جُونِم مَحَبَتِ گِي دِ حَقِم كِرْدِيَه، اِمَا مِه جُونِ جَلِيقِ يَه نِه نَارِم بَجِيئِم وِ گُويَا، نَكِه اِي يَلَا مَنِه بِنِيرَه وُ بَمِيرِم. ^{۲۰} سِ، شَهْرِي هَا دِي نِزِيكِي كِه مَوئَه وَا لا وَه بَجِيئِم، شَهْر گُچِكِي آ. بَنِيَل تَا بَكِ رِيزِم وِ اوچَه. مَه شَهْر گُچِكِي نِي؟ پَس جُو بِير مِي كِم.» ^{۲۱} فَرشْتَه وِ لوط گُت: «اِيْمَدَال اِي حَا سَه تَه هَم وِ جَا مِيَارِم تَا شَهْرِي نِه كِه دِ وَه قِصَه كِرْدِي، زِيرِي نِكِم. ^{۲۲} زِيَتَر بَجِي وِوچَه، سِي يَكِه تَا نَرَسِي وِوچَه، نَتُونِم كَارِي بَكِم.» هِه زَوَتَا، نُوم او شَهْر نِه نِئَان صَوَعَر وِ مَعْنِي گُچِكِ.

نابودی سدوم

^{۲۳} هِه كِه لوط رَسَس وِ صَوَعَر، اَفتُو زِي. ^{۲۴} اوسِه خُداوند دِ لا خُوش دِ آسْمُو وِ سُدوم وَ عَمورَه گوگرد وَ تَش بَارَن، ^{۲۵} وَ او شَهْرِيَا وَ گِرْدِ دِرَه وَ گِرْدِ مَرْدُمُونِ او شَهْرِيَا وَ گِرْدِ گِيَايَا زِمِينَه زِيرِي كِرْدِ. ^{۲۶} اِمَا زَنَّهُ لوط سِيل كِرْدِ وِ دِمَا سَرِش، وَ بِي وِ سَتُونِي دِ نِمَكِ.

^{۲۷} صُو زِي، اِبْرَاهِيم زِي وِرِي سَا وُ رَتِ هِه وِ او جَائِي كِه دِ وَه وِ حَضُورِ خُداوند اِسَائِي. ^{۲۸} وَ هِه كِه چَش وَنِ وَا لا سُدوم وَ عَمورَه وُ وَا لا گِرْدِ او دِرَه دَوْلَه، دِي كِه اِيْمَدَال دِيئِي دِ او دِيَار چِي دِي كِيَرَه مِي گَه وَا سَرِ.

^{۲۹} وِ اِي تَرْتِيَب، اوسِه كِه خُدا شَهْرِيَا او دِرَه نِه نَابود كِرْدِ، خُدا اِبْرَاهِيم نِه اُوردِ وِ وِير، وَ هِه كِه او شَهْرِيَا نِه كِه لوط دِشُو زِنَه ئِي كِرْدِي زِيرِي مِي كِرْدِ، لوط نِه دِ مِينِ او تَش اُوردِ وِ دَرِ.

لوط و دختریانش

^{۳۰} لوط دِ صَوَعَر دِرُومَا وَ وَا رِدِ دُو دُخْتَرِش دِ گُوه مَالگَه كِرْدِ، سِي يَكِه زَلَه ش مِي رَتِ دِ صَوَعَر بَمُوئَه. پَس وَا دُو دُخْتَرِش دِ اِشْكَفْتِي مَالگَه كِرْدِ. ^{۳۱} يَه رُو دُخْتَرِ گِبَه وِ دُخْتَرِ گُچِكِه گُت: «بُوَه اِيْمَا پِير بِي يَه وَ هِيچ پِيَائِي دِي دِيَار نِي، تَا وِ رَسِمِ گِرْدِ دُنِيَا، وَا اِيْمَا بُحْفَتَه. ^{۳۲} بِيَا تَا شِرُو بَنِيْمُو دِ حَرْدِ بُوَه مُو وَ بُحْفَتِيم دِ كِلِش تَا نَسَلِي دِ بُوَه خُومُو نِيئَه دَارِيم.» ^{۳۳} پَس هِه دِ او شُو، شِرُو دَن دِ حَرْدِ بُوَه شُو، وَ دُخْتَرِ گِبَه رَتِ دِ كِلِ بُوَه شِ حَفْتِي؛ وَ لوط دِ حَفْتِيَه وَ وِرِي سَائِه نِه دُخْتَرِ وَاخُورِ

نوی. ^{۳۴} وا صُوش، دُخترِ گپ و دُخترِ گچگه گت: «سِل کُو دیشو مه حُفتیم دِ کِلِ بُوهم. بیا تا ایمشُو هم شِرُو بَنیمُو دِ حَرْدش. اوسه تو رُو وامی وَ بَحُفت دِ کِلش تا نسلی دِ بُوهُمُونِئَه داریم.» ^{۳۵} پس او شُو هم شِرُو دَن دِ حَرْدِ بُوهُشُو، وَ دُخترِ گچگه رت حُفتی دِ کِلِ بُوهُ؛ وَ لوط دِ حُفتیه وَ وِریسائِه نه او هم وَ اَحَوَر نوی. ^{۳۶} پس هر دو دُخترِ لوط دِ بُوهُشُو حَامِلَه بَین. ^{۳۷} دُخترِ گپ گری زائِس وَ نُوم وَه نه موآب نئا. او بُوهُ موآبیا ایمروزی آ. ^{۳۸} دُخترِ گچگه هم گری زائِس وَ نُوم وَه نه بِن عَمی نئا. او بُوهُ عَمونیا ایمروزی آ.

۲۱

و دی اومایهن اسحق

۱ خداوند هه چنُو که گتی، سارا نه دی؛ وَ خداوند او چیئی که وَ عَدَه شِه دئی، سی سارا کِرد. ^۲ وَ سارا حَامِلَه بی وَ دِ سَرُونَه پیری گری سی ابراهیم اُورد وَ دی، هه دِ او زِمُو که خدا وش وَ عَدَه دئی. ^۳ ابراهیم نُوم گَرِشَه که سارا سیش زائِسی، نئا اسحق. ^۴ وَ ابراهیم گَرِش اسحق نه دِ هَش روزهئی ختنه کِرد، هه چنُو که خدا وش هُد کِردی. ^۵ ابراهیم صد سالُو بی که گَرِش اسحق سیش اوما وَ دی. ^۶ وَ سارا گت: «خدا سی مه خَنه وَ شاپی اُورد، وَ هر که بَشَنُوئَه، وا مه می خَنه وَ شاپی می گه.» ^۷ وَ هم گت: «کی بی که وَ ابراهیم بئَه که سارا بَجُونَه شیر مئَه؟ وا ای حال، دِ سَرُونَه پیریش گری سیش زائِسمه.»

۲۲

قُرُونی بی یهِن اسحق

۱ مدتی دِما ای جریانیا، خدا ابراهیم نه اِمْتَحُو کِرد، وش گت: «ا ابراهیم!» جُئُو دَه: «بله هام ایچَه!» ^۲ خدا گت: «گرت اسحق نه که یِکُونَه گَرِ تونَه وَ اونَه دوس داری، وردار وَ رُو وِ دیارِ موری، وَ اونَه دِ اوچَه دِ ری یِکی دِ گویائی که وَت مئِم، هه چی قُرُونی تَموم سوز تقدیم کو.» ^۳ پس، شُو صُو، ابراهیم وریسا وارس، جُلِ نه وَن وَ ری حَرِش وَ دُو تا دِ نوکریاشه وَ گَرِش اسحق وِرداشت، وَ هیمه سی قُرُونی تَموم سوز ایشِکنا وَ والا جائی که خدا وش گتی، اُفتا وَ رَه. ^۴ روز سئِم، ابراهیم چَش وَن وَ اوچَه نه دِ دیر دی. ^۵ ابراهیم وَ نوکریاش گت: «شما هه ویچَه بسیت وَ تِه خر، مه وَ گَرِم می ریم ووچَه، وَ پَرَسش می کیم، وَ دُوآزه

ورمیگردیم والائو.»^۶ و ابراهیم هیمه فُرُونی سُوختنی وِرداشت، نِئا وِ ری گُردَه گُرش اسحق، و تَش وُ کارچو نه گِرت و دَس خُوش، و هَر دِک وایک رَتِن.^۷ و اسحق و بُوَهش ابراهیم گُت: «بُوَه؟» جُئو دَه: هَه، رولَم؟» گُت: «یَه دِ تَش وُ هیمه، اما بَرَه فُرُونی سُوختنی ها کجا؟»^۸ ابراهیم جُئو دَه: «گُرم، خدا بَرَه فُرُونی نه سی خُوش جور می گه.» پس هَر دِک وایک رَتِن.

^۹ هَه که رَسِسِن وِ جائی که خدا و ابراهیم گُتی، او دوجَه مَدَبِجی بِنَا کِرِد و هیمه نه چی وِ ریش، و گُرش اسحق نه زالَنه کِرِد، و او نه نِئا وِ ری مَدَبِج، دِ ری هیمه یا.^{۱۰} اوسِه ابراهیم دَس بُرد وُ کارچو نه گِرت تا گُرشه فُرُونی بَگَه.^{۱۱} اما فرشته خداوند دِ آسْمُو او نه هِنَا کِرِد و گُت: «ابراهیم! ابراهیم!» جُئو دَه: «بله هام ایچَه!»^{۱۲} فرشته گُت: «دَس وِ گُرنی وِ کاری واش ناآشتو! ایسِه مه دِ دُونِم که دِ خدا زَلَهت می رَه، سی یِکَه گُرت، آ، هَه گُر یِکُونَهتَه دِ مه دریغ نِکِرْدی.»^{۱۳} و ابراهیم سَر بِلِن کِرِد وُ ایمدال دِ دِما سَرش قورچی نه دی که وا شاخیاش دِ گِل رَزُویا گِیر کِرْدی. ابراهیم رت قورچ نه گِرت و او نه دِ جالِ گُرش، هَه چی فُرُونی سُوختنی تقدیم کِرِد.^{۱۴} پس ابراهیم نُوم اوچَه نه نِئا «یَهُوَه یِرا یعنی خداوند تیارک مِئِنَه.» و تا ایمر و هَم هَه و ای نُوم معروف آ: «وِ ری کُوه خداوند، تیارک موئَه.»

^{۱۵} و فرشته خداوند، سی گِل دُونِم ابراهیم نه دِ آسْمُو هِنَا کِرِد،^{۱۶} و گُت: «خداوند فرمایش می گه: و ذاتِ خُوم قِسَم، دوجَه که ای کار نه کِرْدی و گُرتَه که تَنیا گُر تونَه دریغ نِکِرْدی،^{۱۷} و حتمی مه تو نه برکت مِئَم و نَسِلِته هَه چی آسازیا آسْمُو و چی هُسکویا لُو دریا زیاد می کم. و نسلِ تو دروازهیا دُشْمُونِشُو نه واگیر می گن.^{۱۸} و و واسطَه نسلِ تو گِردِ قُومیا وِ ری زِبی برکت می رِن، سی یِکَه وِ دَنگِ مه گوش گِرتی.»^{۱۹} پس ابراهیم وِرگشت و ته نوکریاش، و وُنو وِریسان وارد یک رَتِن وِ بَئِر شَبَع. ابراهیم دِ بَئِر شَبَع مالگَه کِرِد.

۲۵

مُردن ابراهیم

^۷ سالیا عُمَرِ ابراهیم صد و هفتاد و پنج سال بی.^۸ ابراهیم نَفَسِ آخِرِشَه گُشی و دِ یَه سِنِ پیری خو، چَشِ دِلِ سیر مُرد و رت و ته اجدادش.^۹ گُریاش اسحق و اسماعیل او نه دِ اِشْکَفَتِ مَکْفیلَه دِ زِمینِ عِفرون گُر صوَحَرِ حیتی دِ شَرِقِ مَمَری نِئانِش دِ قُور،^{۱۰} دِ هَه او زِمینی که ابراهیم دِ حیتیا خَرِیئ. ابراهیم دوجَه وِ لِفِ

زَنَّتْهُش سارا دِ قُورِی. ^{۱۱} دِما مُرِدِنِ ابراهیم، خدا گِرش اسحق ِ نِه برکت دَه، وَ اسحق دِ پِئِر-لَحي-رُئی مالگه کِرد.

۳۷

خُویا یوسف

^۱ یعقوب دِ دیارِ کنعان کِه دیارِ غریوی بُوَهش بی، مالگه کِرد. ^۲ وَ یَنَه آ بُنچینه نسلِ یعقوب:

یوسف کِه هفده سالو بی، واردِ براوُنش گلّه نِه چوپونی می کِرد. او گُر، وا گُریا بلهه وَ گُریا زلفه زَنَّتْهُیا بُوَهش وَ سَرِ مُوُتُورد. او چُولِ کاریا گَنِ براوُنشِه وَ تِه بُوَهش می کِرد. ^۳ اسرائیل کِه هِه یعقوب با یوسف ِ نِه دِ گِردِ گُریا هَنیشِ بَیشْتِرِ دوس داشت، سی یکه دِ زَمونِ پیریش اومائی وَ دی، وَ سیش سِئِرَه رَنگرنگی سنگینی دُوختی. ^۴ اما هِه کِه براوُنش مئین کِه بُوَهشُو یوسفِ نِه بَیشْتِرِ دِ گِردِ وُتو دوس داره، دِ یوسف بَیشُو می اوما. چَنو کِه نَتُونِسنِ واش خوقِصَه بَگن.

^۵ یه شو یوسف خُوی دِی. هِه کِه وَه نِه سی براوُنش تعریف کِرد، بَیشْتِرِ دِش بی بُردن. ^۶ یوسف گت: «گوش بَئیت چِه خُوی دیمه: ^۷ ایمدال ایما دِ سَرِ زمی، داشتیم بافه یا گنیم نِه می وَستیم، کِه نُوهلمُونَه بافه مه چُکِس وَ سَرِ پا، وَ بافه یا گنیم شِما هورَه بَیین وَ دُورِ بافه گنیم مه، وَ دِ بَرُوُورِ او تعظیم کِردن.» ^۸ براوُنش وش گتِن: «یعنی تو دِ راسی وَ ری ایما زور موئی؟ وَ یا دِ راسی وَ ری ایما سَرِ موئی؟» پس وَ سَنَه خُوی یا وَ قِصَه یاش، دِش بَیشْتِرِ بی بُردن.

^۹ اوسه یوسف خُوی هنی دِی وَ وَه نِه سی براوُنش تعریف کِرد، گت: «ایمدال مه خُوی هنی دیمه. خُو دیمه کِه آفتو وَ ماه وَ یاره آساره وَ مه تعظیم می کِردن.» ^{۱۰} اما هِه کِه ای خُو نِه سی بُوَه وَ براوُنش تعریف کِرد، بُوَهش او نِه مِنا کِرد وَ گت: «یه چِه خُوی آ کِه دِیئَه؟ یعنی گُمو می کی کِه مَنو دآت وَ براوُنِتِ میایم وَ دِ بَرُوُورِ تو تعظیم می کیم؟» ^{۱۱} وَ براوُنِ یوسف وش حَسیدی می کِردن. اما بُوَهش یَنَه دِ ویر نُتُورد.

فِرُوختِنِ یوسف وَ دَسِ براوُنِ

^{۱۲} ایمدال براوُنِ یوسف سی چوپونی گلّه یا بُوَهشُو رَتِنِ وَ نِزِیکی شَکیم. ^{۱۳} اسرائیل وَ یوسف گت: «مَرِ براوُنِتِ دِ شَکیم گلّه نِه چوپونی نِمی گن؟ بیا رِتِ بَکَم وَ تِه شو.» یوسف گت: «وَ سَرِ چَش.» ^{۱۴} پس اسرائیل وَ یوسف گت:

«ایمدال زُو وَ دِ سِلَامَتِی پِرَارُونِی وَ دِ سِلَامَتِی گَلَه وَ اَخَوَرِ بو وَ سِیْمِ حَالِ خَوَرِ بیار.» پس اسرائیل یوسفِ دِ دَرَه حَبْرُونِ رِ کِرْد وَ او اوما وَ شَکِیْمِ.
 ۱۵ بیائی اونه دِ صَرا ویلُو دی وَ دِش پُرسی: «مِنِی چی می کی؟» ۱۶ یوسف گت: «مِنِی پِرَارُونِی می کِم. موئَه وَ مِ بئی دِ کجا گله نه چوئونی می کن؟» ۱۷ وَ او پیا گت: «دیچه بار کِرْدَنَه. مِه دِشو اِشْتَفِیْمِ کِه می گئِن: رِیْمِ وَ دوتان.» پس یوسف رَتِ دِ دُمِ پِرَارُو وَ وِنُو نه دِ دوتان پیا کِرْد.

۱۸ پِرَارُونِش یوسفِ نه دِ دیر دیئِن وَ وِرَزِ یِکِه وَ شو نِزِیکِ با دَسِ وَ یِکی کِرْدِن تا اونه بَکْشِن. ۱۹ وَ وِنُو وَ یِکِتری گئِن: «ایمدال صِخُو خُو یِیا ها میا. ۲۰ بیایت هیسِه اونه بَکْشِیْمِ وَ بَنِیْمِش دِ یِکی دِ اِی چایا حُشْکِ وَ بَنِیْمِ جُونُوَرِ دِرِنْدِه اِی اونه هَرْدَه. اوسِه بَنِیْنِیْمِ خُو یِاش چی موئَه.» ۲۱ اما رِئوین هِه کِه یِنَه اِشْتَفِیْتِ تَقِلا کِرْد تا اونه دِ دَسْشُو دِرَارَه، پس گت: «اونه نَکْشِیْمِ.» ۲۲ رِئوین وَ شو گت: «خِیْنِشِه تَرِیْزِیْتِ، اونه بَنِیْتِ دِ یِکی دِ اِی چایا کِه ها دِ اِی صَرا، اما کاری واش ناآشْتوئِیْتِ.» او یِنَه گت تا یوسفِ نه دِ دَسْشُو دِرَارَه وَ وِرْگِرْدِش وَ تِه بُوَه. ۲۳ هِه کِه یوسفِ اوما وَ تِه پِرَارُونِش، سِترَه سَنْگِی رَنْگِیْنِکِه کِه دِ وِرِشِ بی، گئِن. ۲۴ اونه گِرْتِن، وَ نِیْنِ دِ چاهی کِه حُشْکِ پَتِی وَ بی اُو بی.

۲۵ اوسِه نِیْسِیْنِ وَ نُو حَرْدَه، هِه کِه سَرِ بُلِنِ کِرْدِن کاروانِی دِ اِسماعِلیا نه دیئِن کِه دِ جِلْعَادِ می اوما. بار شْتَرِیْاشُو پِرِیْزَه خُوشْبُو وَ بَلْسانِ وَ مَرِ بی کِه وَ مِصرِ مَوْتُوَرْدِن. ۲۶ یهودا وَ پِرَارُونِش گت: «دِ کُشْتِیْنِ پِرَارُمُو وَ قَائِمِ کِرْدِنِ خِیْنِشِ چی وَ مَو می رَسَه؟» ۲۷ بیایت تا اونه بَفِرُوشِیْمِ وَ اِسماعِلیا وَ دَسْمُو نه نَکِیْمِ دِ خِیْنِشِ؛ سی یِکِه او پِرَارُمُوئَه وَ دِ گوشتِ وَ خِیْنْمُوئَه.» پِرَارُونِشِ قَبُولِ کِرْدِن. ۲۸ هِه یِکِه تاجریا مِدیانی دُوچَه رَدِ مَوینِ پِرَارُونِ یوسفِ اونه دِ چاه کِشِیْنِ وَ دَرِ وَ فِرُوخِیْنِشِ وَ اِسماعِلیا وَ بَیْسِ سَگِه نَقْرَه. وَ نُو هَمِ بُرْدِشِ وَ مِصرِ.

۲۹ هِه کِه رِئوینِ وِرْگِشْتِ وَ سَرِ چاهِ وَ دِی کِه یوسفِ دِ مِیْنِ چاهِ نی. دِ غُصَه یِخِشِه دِرَن، ۳۰ وَ وِرْگِشْتِ وَ تِه پِرَارُونِشِ وَ گت: «گَرِ وِوچَه نی! اِیْسِه مِه رُوئِمِ وَ کجا؟» ۳۱ پس سِترَه یوسفِ نه وِرْدَاشْتِن، چِپِیْشی نه سَرِ بَرِیْنِ وَ سِترَه شِه پَلْکِیْنِ دِ خِیْنِ وَ هِه. ۳۲ اوسِه او سِترَه سَنْگِیْنِکِه رَنْگِرَنْگِی نه کِلِ کِرْدِن اُورْدِنِ دَنِ وَ بُوَه شُو وَ گئِن: «یِنَه پیا کِرْدِیْمَه. سیلِ گُو، تو مئی یِه سِترَه کِه گِرْتِ نی؟» ۳۳ یعقوبِ سِترَه نه اِشْناخْتِ وَ گت: «آ، یِه سِترَه کِه گِرْمَه. جُونُوَرِ دِرِنْدِه اِی اونه هَرْدَه. حتمی یوسفِ دال دال بی یِه.» ۳۴ اوسِه یعقوبِ دِ غُصَه جُوْمَه خُوشِه دِرَنِ وَ جُوْمَه عازِیْتِی کِرْدِ دِ وَرِ وَ رُوزِیا زیادی سی گِرِشِ چَمَرِ گِرْتِ. ۳۵ گِرْدِ گُرُوئُو دُخِیْرُونِشِ

سی دِلْگُوی دِئِه اُومان و تِه ش، اما او دِلْگُوی نَگِرت و گُت: «نَه، مِه عازیتدار و تِه گِرم و فُور می رِم.» و بُوَه یوسف سیش گِریوس.^{۳۶} دی مابین، تاجریا مدیانی یوسف ِ نِه دِ مصر فِرُوختن و فوتیفار، کِه یِکی دِ افسریا فرعون و امیر قراولیا دَربار بی.

۳۹

یوسف و زَنَّتِه فوتیفار

۱ ایمدال یوسف نِه بُردینی و مصر. و یِه پیا مصری، و نُوم فوتیفار، یِکی دِ افسرُون فرعون کِه امیر قراولیا دَربار بی، یوسف نِه دِ او اسماعیلیا کِه اونِه ووچه بُردینی، حَری. ۲ خداوند وا یوسف بی، و بی و آیم موفق و دِ حُونَه ارباب مصریش مَن. ۳ فوتیفار دی کِه خداوند ها وا یوسف، و دِ هَر چیئی کِه می گه، دَسِ خداوند یارش آ. ۴ پس لَطِفِش نِصیو یوسف بی و یوسف خدمتیش می کرد. فوتیفار اونِه کرد و ناظِر حُونَه ش و هَر چیئی کِه داشت دَه و دَسِش. ۵ دِ زُمُونی کِه فوتیفار حُونَه زِنَه ئی و دار و نَدارِشِه دَه و دَسِ یوسف، خداوند و سَنَه یوسف برکت و نِ دِ حُونَه او مصری. برکتِ خداوند و ری گِردِ اموالِ فوتیفار بی، دِ حُونَه گِرتِه تا زمینیاش. ۶ پس فوتیفار هَر چی داشت دَه و دَسِ یوسف، و دِلِهول چیئی نوی غیر نُونی کِه می خرد.

یوسف خوشتیپ و حُوش قیافه بی. ۷ دِما مدتی، چَش زَنَّتِه فوتیفار اونِه گِرت و وش گُت: «وا مِه بُحفت!»^۸ اما یوسف رد کرد و زَنَّتِه سَرورِش گُت: «ایمدال سَرورِم دِ چیئی کِه دِ ای حُونَه، ها و تِه مِه دِلِهوله ای نارَه و هَر چی دازه دِئِه و دَسِ مِه. ۹ هیچ گه دی حُونَه دِ مِه گِپتر نی؛ و سَرورِم چیئی دِم دریغ نَکرده، غیر تو کِه زَنَّتِه شی. پس چطور موئه دَس و ای کار گن بزنم و و خدا گننه بکم؟»^{۱۰} و وا یِکه او هَر رو وا یوسف هِه چنو قِصَه می کرد، و گوش او نمی رت تا وا او بُحفتِه یا یِکه واش با. ۱۱ اما یِه رو، هِه کِه یوسف اوما و حُونَه تا و کاریاش بَرَسَه، و هِیچکوم دِ هوز هزرات دِ حُونَه نیوئن. ۱۲ زَنَّتِه فوتیفار جومَه یوسف ِ نِه گِرت و گُت: «بیا وا مِه بُحفت!» اما یوسف جومَه شه نِئا دِ دَس زَنَّتِه و جِیست کرد و دَر. ۱۳ هِه کِه او ز دی کِه یوسف جومَه شه دِ دَس او نِئا و دِ حُونَه جِست،^{۱۴} پاکاریا نِه هِنَا کرد و وشو گُت: «سِیل بَکیت! ای پیا عبرانی نِه آورده و تِه ایما تا حَنَه زاریمو نِه بَنَه! او پیا اوما و الام تا وام بُحفتِه، اما مِه وا دَنگ بِن قازنم. ۱۵ و هِه کِه اِشَتفت دَنگمه بِن کِردم و می قازنم جومَه شه نِئا دِ دَس

مِنُو جِسْت وُ دِ حُونَه كِرْد وِ دَر.»^{۱۶} او رَ جُومَه يوسف نِه نِئا وِ تِه حُوش، تا آقاش اوما وِ حُونَه.^{۱۷} وَ هِه او حَقَاتِ نِه هَم سِی او گَت كِه: «او عَلِمِ عبرانی كِه اوردیش سیمو، دِرُوما وِ م تا خِنَه زاریمه بُنَه.»^{۱۸} اما هِه كِه مِه نِئام وِ قَارَنَه، جُومَه شِه نِئا وِ تِه مِئو جِيسْت دِ حُونَه كِرْد وِ دَر.»

^{۱۹} پس هِه كِه سَرُورِ يوسف قِصَه يا زَنَنَه شِه اِشْتَفْت كِه مِی گَت: «عَلِمِ تو وَا مِه چنی كِرْدَه»، نَش دِ سَرِش رَت.^{۲۰} وَ سَرُورِ يوسف اَوْنَه گِرْت وَ وَن وَ هِلْفَدُونِی كِه زِنْدُونِیا پاتشاه دِ بَن بِيِن. وَ يوسف دُوجَه مَن دِ بَن.^{۲۱} اما خداوند وارد يوسف بی، وَ مَحَبَّتِش مِی كِرْد، وَ نَظَرِ لَطْفِ رَئِيسِ هِلْفَدُونِی نِه وَ نِ وِش.^{۲۲} وَ رَئِيسِ هِلْفَدُو يوسف نِه مَسْئُولِ گِرْد زِنْدُونِیائی كِه دِ بَن بِيِن كِرْد، وَ گِرْد كَارِیا دُوجَه وَ دَسِ يوسف مِئِ.^{۲۳} وَ رَئِيسِ هِلْفَدُو وَا هَر چِئِی كِه وَ دَسِ يوسف دِئِ، كَارِی نَاآشْت، سِی يِكِه خداوند وَا يوسف بی، وَ اَوْنَه دِ تَمُومِ كَارِیا مَوْفِقِ مِی كِرْد.

۴۰

يوسف خُو دو زِنْدُونِی نِه تَعْبِيرِ مِی كِه

^۱ دِما چنی، ساقی وُ نُونِوا پاتشاه مصر، وِ سَرُورِشو، پاتشاه مصر خَبِطِی كِرْدِن.
^۲ وَ فِرْعَوْنِ وِ اِی دو افسرِ حُوش، یعنی رَئِيسِ ساقِیا وُ رَئِيسِ نُونِوايا غِیضِ گِرْت
^۳ وَ وُنُو نِه وَ نِ وَ هِلْفَدُونِی اِی كِه دِ حُونَه امیرِ قَرَاولِیا دَرِيارِ بی، هِه جَاگَه كِه يوسف دِ بَن بی.
^۴ امیرِ قَرَاولِیا، يوسف نِه نِئا تا وارد وُنُو بوئَه وَ مَتَجِيشُو با. وَ وُنُو سِی مدتی دُوجَه زِيرِ نَظَرِ بِيِن.
^۵ يِه شُو هَر دِك، یعنی ساقِی وُ نُونِوا پاتشاه مصر كِه دِ هِلْفَدُو دِ بَن بِيِن، خُويائی دِئِن، هَر گُومِ حُوی سِی حُوشُو دِئِن كِه هَر حُوی سِی حُوشِ تَعْبِيرِی داشت.
^۶ پس وَا صُوش، هِه كِه يوسف رَتِ وِ تِه شُو، دِی كِه وِ گِيسِ نِيسِن.
^۷ پس، دِ او افسرُو نِه فِرْعَوْنِ كِه واردِش دِ حُونَه سَرُورِش زِيرِ نَظَرِ بِيِن، پُرسِی: «سِی چِی پَتُ وُ رِئِئُو هَا دِ يِك؟»
^۸ جُئُو دَن: «حُوی دِئِئِمُونَه، اما هِيشَكِه نِی وَ ه نِه تَعْبِيرِ بَگَه.» يوسف وِشُو گَت: «مَرِ تَعْبِيرِیا كَارِ خُدَا نِی؟ حُونُو نِه سِی مِه بئِيت.»
^۹ اوسِه رَئِيسِ ساقِیا حُوشِه سِی يوسف تَعْرِيفِ كِرْد، وَ گَت: «دِ حُومِه، دَارِ مُونِی دِ پَرُورِمِ بی، وَا وُ مَوْسِه تَلِ داشت كِه چِكِرِ زِئِينِی وُ شَكُوفَه كِرْدِينِی وَ هوشِه ياشِ اَنگِيرِ رَسَسَه دَه.»
^{۱۰} وَا وُ مَوْسِه تَلِ شَرُو فِرْعَوْنِ دِ دَسِمِ بی وُ اَنگِيرِیا نِه چِئِئِمِ وَ دِ پِياَلَه فِرْعَوْنِ تَلَقَنِمِ وَ پِياَلَه نِه نِئامِ دِ دَسِش.»
^{۱۱} يوسف وِش گَت: «تَعْبِيرِ حُوتِ پَنَه آ: سِه تَلِ، سِه رُوزِ آ.»
^{۱۲} دِما سِه رُو، فِرْعَوْنِ سَرِ بِلِئِتِ مِی كِه وَ تُو نِه وِ سَرِ كَارِ اُولِتِ وِرْمِ گِرْدَنَه وَ تُو پِياَلَه فِرْعَوْنَه،

هه چي زُمُونِي كِه ساقيش بيئي، مئي وَ دَسِش. ^{۱۴} تَنِيَا، زُمُونِي كِه سِيَت هَمَه چي خو بي، مِنه هَم بيار وَ وِيرت وَ وِم خُوئي كُو؛ حَالِ رُوْز مِنه سِي فرعون تعريف كُو وَ دِ ابي بَنِ رَاهَام كُو. ^{۱۵} راسيگش، مِنه دِ ديار عبرانيا دوزينه، وَ دِيچِه هَم كاري نَكِرْدِمَه كِه مِنه وَنِنَه دِ سِيَاچَال.»

^{۱۶} هه كِه رَئِيس نُونُوَايَا دِي كِه خُو ساقِي تعبيرش خو بي، وَ يوسف گُت: «مِه هَم خُوِي دِيْمَه، كِه ايمدال سِه سَلَه نُو وَ رِي سَرَم بي. ^{۱۷} سَلَه بِالائِي پُر بي دِ هَمَه جور خورايي پُختَه سِي فرعون، اما بِالئَه يَا وَنُو نِه دِ رِي سَلَه اِي كِه رِي سَرَم بي، مِي حَرْدَن.» ^{۱۸} يوسف گُت: «تعبير خُوْت يَنَه آ: سِه سَلَه، سِه رُوْز آ، ^{۱۹} دِمَا سِه رُو، فرعون سَرْتِه وَرَمِي كِنَه وَ مِي كَشْت گِل دَار؛ وَ بِالئَه يَا گوشتِ تَنِيَه مُوْحُوْرَن.» ^{۲۰} دِ رُوْز سِيْم، كِه رُوْز وَ دِي اُومَايَه يَنِ فرعون بي. فرعون سِي گِرْدِ خدمتگزارياش جَشْتِي وَ پَا كِرْدِ وَ كِل كِرْدِ تَا رَئِيس ساقِيَا وَ رَئِيس نُونُوَايَا نِه بِيَاْرَن وَ تَه ش. ^{۲۱} رَئِيس ساقِيَا نِه وَرگِرْدَن وَ ساقِي گَرِيش، وَ او پِيَالَه شِرُو نِه دِ دَسِ فرعون مِي نِثَا. ^{۲۲} اما رَئِيس نُونُوَايَا نِه كَشِي وَ دَار، هِه چِنُو كِه يوسف سِيْشُو تعبير كِرْدِي. ^{۲۳} اما رَئِيس ساقِيَا دِ يوسف ياي نَكِرْدِ، بَلِكَم او نِه دِ وِير بُرْدِ.

۴۱

يوسف خُو فرعونَه تعبير مِي كِه

^۱ دِمَا دُو سال كِه دِ ابي جريان رَت، فرعون دِ خُو دِي كِه دِ لُو گِلَالِ نِيلِ ايسايَه، ^۲ وَ ايمدال هفت گُو قِشَنگ وَ پُرُوَار دِ گِلَالِ نِيلِ اُومان وَ دَر وَ دِ مِينِ نِيْزَارِيَا سِرگَرَم چَرَا بِيِين. ^۳ اوسِه هفت گُو هَنِي كِه بَدِگِل وَ لَرِك بِيِين، دِ گِلَالِ نِيلِ اُومان وَ دَر وَ دِ لِفِ گُوِيَا جِلُوئي وَ لُو گِلَالِ ايسان. ^۴ وَ او گُوِيَا بَدِگِل وَ لَرِك، گُوِيَا قِشَنگ وَ پُرُوَارِ نِه حَرْدَن. اوسِه فرعون بيار بي. ^۵ وَ دُوَاْرَه رَت وَ خُو وَ گِلِي هَنِي دِ خُو دِي كِه هَف پِلَاْرَه گِنِم ساقِ وَ پُر دُو وَ رِي سِرِيْتِي سُوْز مِي كِه. ^۶ اوسِه، هَف پِلَاْرَه هَنِي سُوْز كِرْدِ كِه بِلْبَارِيك وَ رِيْت بي وَ دِ بَاي شَرَقِي حُشَك بي بي. ^۷ وَ او هَف پِلَاْرَه بِلْبَارِيك وَ رِيْت، هَف پِلَاْرَه ساقِ وَ پُر دُو نِه مِلِقِ دَن. اوسِه فرعون بيار بي وَ فَمِس كِه خُو دِيْتَه. ^۸ وَ صُوْش، فرعون دِ مِينِدِلِ پَرِيْشُو بي. پَس كِل كِرْدِ وَ گِرْدِ جادوگريا وَ حَكِيْمِيَا مِصرِ نِه هِنَا كِرْدِ وَ خُوِيَا خُوْشَه سِيْشُو تعريف كِرْدِ، اما هِيچگُوْم دِ وَنُو نَتُونِسِن خُوِيَا نِه سِي فرعون تعبير بَكَن.

^۹ دِ ابي مَوَقِعِ رَئِيسِ ساقِيَا وَ فرعون گُت: «اِمْرُو خَبَطِيَا خُوْمَه اُورِدِم وَ وِير. ^{۱۰} اوسِه كِه فرعون وَ غَلْمِيَاش غِيضِ گِرْتِ وَ مَن وَ رَئِيسِ نُونُوَايَا نِه، دِ هِلْفُدُوْنِي

حُوْنَه اميرِ قراوليا، نِنَا تَحْتِ نَظَرِ، ^{۱۱} يَه شُو اِيْمَا هَر دِك حُوِي دِيْتِيْم وَ حُو هَر
 گُوْمُو تَعْبِيْرِي سِي حُوْش دَاشْت. ^{۱۲} يَه جُوُوْنِ عِبْرَانِي دُوچَه وَ اِيْمَا بِي كِه غَلِيْم
 اميرِ قراوليا بِي. هِه كِه اِيْمَا حُوِيَا مُوْنَه سِيْش تَعْرِيف كِرْدِيْم او وَنُوْنَه سِيْمُو تَعْبِيْر
 كِرْد وَ هَر گُوْمُو تَعْبِيْرِي طَبَقِ حُوْمُو دَه. ^{۱۳} وَ دُرْس هِه اَوْطُوْر كِه او سِيْمُو
 تَعْبِيْر كِرْد، اِتْفَاقِ اُفْتَا؛ مِيْنَه وَرْگَرْدِيْنِ وَ سَرِ كَارِ حُوْمِ وَ نُوْنُوَا نِه هَم كَشِيْنِ وَ دَار. «
^{۱۴} اَوْسَه فَرَعُوْنِ كِل كِرْد، يُوْسُفِ نِه حَاس. پَس اَزَعِي او نِه دِ سِيَاچَالِ اُوْرْدِيْنِ وَ
 دَر. يُوْسُفِ دِيْمَا يِكِه سَرِ رِيْشِشَه تَرَاشْت وَ جُوْمِشَه عَوْضِ كِرْد، اُوْمَا وَ حَضُوْرِ
 فَرَعُوْنِ. ^{۱۵} فَرَعُوْنِ وَ يُوْسُفِ گُت: «مِه حُوِي دِيْمَه وَ كَسِي نِي كِه بَتُوْنَه وَه نِه
 تَعْبِيْر بَكِه. دِبَارَه تُو اِشْنَفْتِمَه هِه كِه حُوِي نِه بَشْنُوِي، تُوْنِي وَه نِه تَعْبِيْر بَكِي.»
^{۱۶} يُوْسُفِ دِ جُنُوْ فَرَعُوْنِ گُت: «دِيْمَه نِي، خُدا وَ فَرَعُوْنِ جُنُوْ حُوِي مِيْنَه.» ^{۱۷} پَس
 فَرَعُوْنِ وَ يُوْسُفِ گُت: «اِيْمِدَالِ دِ حُو دِيْتِيْم كِه وَ لُو گِلَالِ نِيْلِ اِيْسَائِيْمِي ^{۱۸} كِه
 پِيْگِي هَفِ گُو پَرُوَارِ وَ قِشْنِگِ دِ گِلَالِ كِرْدِيْنِ وَ دَر وَ دِ مِيْنِ نِيْزَارِيَا سَرْگَرْمِ چِرَا بِيِيْنِ.
^{۱۹} هَفِ گُو هَنِي، دِيْمَا وَنُو كِرْدِيْنِ وَ دَر، كِه لَرِكِ وَ بِي چِكِ جُوْنُو بَدِيْگِ بِيِيْنِ. مِه دِ
 تَمُوْمِي دِيَارِ مِصْرِ گُوِيَايِي وَ اِي بَدِيْگِي نِيْمِي. ^{۲۰} وَ او گُوِيَا لَرِكِ وَ بَدِيْگِ، هَفِ گُو
 پَرُوَارِ چِلُوِي نِه حَرْدِيْنِ. ^{۲۱} اَمَا حَتِي دِيْمَا حَرْدِيْنِ وَنُو هِيْچِ دِيَارِ نُوِي كِه وَنُو نِه
 حَرْدِنَه، سِي يِكِه هِه چُنُو چِي اَوَّلِ بَدِيْگِ بِيِيْنِ. اَوْسَه بِيَارِ بِيْتِيْم. ^{۲۲} دُوَاْرَه حُفْتِيْمِ وَ
 دِ سَرِ حُوِي دِيْتِيْم كِه اِيْمِدَالِ هَفِ پِلَاْرَه گُنِيْمِ پُرِ دِ دُو وَ خُو وَ رِي سِرِيْتِي سُوْزِ
 مِي كِرْد. ^{۲۳} دِيْمَا وَنُو، هَفِ پِلَاْرَه هَنِي سُوْزِ كِرْد كِه رَلْمِ وَ بِلْبَارِيْكَ بِيِيْنِ وَ دِ بَايِ
 شَرَقِي حُشْكِ بِيْتِيْنِ. ^{۲۴} وَ او پِلَاْرَهِيَا بِلْبَارِيْكَ، هَفِ پِلَاْرَه پُرِ دِ دُو وَ خُو نِه مِلِقِ
 دَن. مِه يَه نِه سِي جَادُوْگَرِيَا گُتِيْم، اَمَا كَسِي نُوِي كِه بَتُوْنَه وَه نِه سِيْمِ تَعْبِيْرِ بَكِه.»
^{۲۵} اَوْسَه يُوْسُفِ وَ فَرَعُوْنِ گُت: «هَر دُو حُو فَرَعُوْنِ يِكِي اَن. خُدا او چِيْتِي نِه
 كِه مِي حَا بَكِه، وَ فَرَعُوْنِ گُتَه. ^{۲۶} هَفِ گُو پَرُوَارِ خُو، هَفِ سَالِ اَوْ هَفِ پِلَاْرَه پُرِ
 خُو، هَفِ سَالِ. هَر دِكِ حُوِيَا يِكِي اَن. ^{۲۷} هَفِ گُو بَدِيْگِ وَ لَرِكِ كِه دِيْمَا وَنُو كِرْدِيْنِ
 وَ دَر وَ هَمِ هَفِ پِلَاْرَه پِيْكَ پَتِي كِه دِ بَايِ شَرَقِي حُشْكِ بِيْتِيْنِي، هَفِ سَالِ قَطِي اَ.
^{۲۸} هِه چُنُو كِه وَ فَرَعُوْنِ گُتِيْم، خُدا او چِيْتِي نِه كِه مِي حَا بَكِه، وَ فَرَعُوْنِ نِشُو دِنَه.
^{۲۹} هَفِ سَالِ قَتِ فِرَاوُونِي دِ سَرْتَا سَرِ دِيَارِ مِصْرِ مِيَا، ^{۳۰} اَمَا دِيْمَا وَه، هَفِ سَالِ قَطِي
 مَوْتَه، وَ كِرْدِ قَتِ فِرَاوُونِي دِ دِيَارِ مِصْرِ دِ وِيْرِ مِي رَه وَ قَطِي جَامَالِ اِي دِيَارِ نِه سِي
 مِي كِه. ^{۳۱} وَ سَنَه قَطِي اِي كِه دِيْمَا وَه مِيَا، اَثَرِي دِ قَتِ فِرَاوُونِي دِ وَه دِيَارِ نِيْمَوْتَه،
 سِي يِكِه قَطِي خِيْلِي سَخْتِي مَوْتَه. ^{۳۲} وَ يِكِه فَرَعُوْنِ دُو گِلِ حُو دِيْتَه وَ اِي مَعْنِي اَ
 كِه اِي اَمْرِ دِ لَا خُدا اَوْ خُدا وَه نِه وَ اِي زِيْتِي مُتَه. ^{۳۳} پَس اِيْمِدَالِ فَرَعُوْنِ بَايِسِ پِيَا

حکیم و دُونائی پیا بگه و او نه و سر ديار مصر بئته. ^{۳۴} و هم فرعون بايس ناظريائی بئته و ری زمينيا که د مدت ابي هفت سال فت فراوونی، په پنجم مصول مصر نه وردارن. ^{۳۵} و گرد آذوقه، ابي ساليا خو نه که ميا، جمع بگن و غله نه هم زیر نظر فرعون امار بگن و خوراک د شهریا نته دارن. ^{۳۶} ابي آذوقه بايس سی مملکت سی هفت سال قطنی که د ديار مصر ميا امار با، تا مملکت و سنه قطنی د بين نروته.»

يوسف صحو منصب موته

^{۳۷} فرعون و گرد خدمتگزارياش ابي قصبه يوسف و دلشو نيش. ^{۳۸} و فرعون و خدمتگزارياش گت: «مه موته کسی چی ابي پيا بجوريم، پيائی که روح خدا دش با؟» ^{۳۹} اوسه فرعون و يوسف گت: «سی يکه خدا گرد پنو نه و تو ديارى كرده، پس هيشکه هه چی تو صحو حکمت و دُونائی نی. ^{۴۰} مه تو نه و سر حونه حوم می نم و هر چی هد بکی گرد مردم مه سر گت می گن و دت فرمو مورن. تنیا و ری تخت سلطنت د تو بالاتر موئم.»

^{۴۱} اوسه فرعون و يوسف گت: «سیل گو که تو نه و سر تمومي ديار مصر نيامه.» ^{۴۲} اوسه فرعون انگشتر مهرشه د کليکش درآورد و وه نه گرد د کليک يوسف، و ستره سنگين کتونی کرد د ورش و طوق زرينی ون و ملیش. ^{۴۳} و او نه و ری دُرشگه دوئم خوش سوار کرد، و د جلوش جار می زن: «زونی بزیت!» و ابي طور فرعون يوسف نه و ری تمومي ديار مصر نئا. ^{۴۴} علاوه بر يه، فرعون و يوسف گت: «مه فرعون هيسم، و بی اجاره تو هيشکه حق نازه د سرتاسر ديار مصر حتی دس يا پاشه دراز بگه.» ^{۴۵} و فرعون نوم يوسف نه «صيفات فعنيح» نئا و اسنات دختر پطي فراغ، کاهن شهر «ان» سيش نکاح کرد. پس يوسف وا اقتدار و ری ديار مصر می کرد و در.

^{۴۶} يوسف سی سالوبی که و خدمت فرعون پاتشاه مصر دروما. و يوسف دته فرعون می کرد و در، و د سرتاسر ديار مصر می گشت. ^{۴۷} د مدت هفت سال فت فراوونی، زمی مصول زيادی ده. ^{۴۸} و يوسف گرد آذوقه ای نه که د او هفت سال فت فراوونی د ديار مصر و دس اومائی، جمع کرد و د شهریا امار کرد. او آذوقه ای که د زمينيا هوزه هر شهر و دس اومائی، نئا د هه او شهر. ^{۴۹} و يوسف غله خیلی زيادی هه چی هسکویا دریا، امار کرد، تا جائی که و شمار نمی ما، سی يکه حد جسو ناآشت.

٥٠ وِرَز يِكِه ساليا قَطِي بَرَسَه، دو گُر سي يوسف اوما وِ دى. اَسِنات دُخْتِر پُطِي فِراع، كاهِن شَهْر اُن، وُئو نِه سِي يوسف زائِس. ٥١ يوسف نُوم اولزا خُوشِه نِئا مَنَسِه، سِي يِكِه گُت: «خدا تَمُومِي سَخْتِيا مِه نِه وَ گِرِدِ او چِيايِي كِه دِ حُونَه بُوَهَم بِي دِ وِيرِم بُرَدَه.» ٥٢ او نُوم گُر دُوئِمِشِه نِئا اِفرائِم، سِي يِكِه گُت: «خدا مِه نِه دِ دِيارِ تَنگِي يام پُر تَمَر كِرَدَه.»

٥٣ هفت سال فَتِ فِراوُونِي كِه دِ دِيارِ مِصرِ بِي، وَ آخِر رَسَس ٥٤ وَ هِه چِنُو كِه يوسف گُتي، هفت سال قَطِي شِروَع بِي. گِرِدِ دِيارِيا نِه قَطِي گِرِت، اما دِ سَر تاسِرِ دِيارِ مِصرِ نُوبِي. ٥٥ وَ هِه كِه تَمُومِي دِيارِ مِصرِ وَ گَسِنَهئِي گِرِفْتار بِيين، مِردِم سِي خوراك وَ تِه فرعون هِلاتَه اُورِدِن. فرعون وَ گِرِدِ مِردِم مِصرِ گُت: «وَ تِه يوسف رِيت وَ هَر چِئِي كِه وُئو مَنَه بَكِيت.» ٥٦ پَس اوسِه كِه قَطِي گِرِدِ مَمْلَكَتِ دِ وَر گِرِتي، يوسف اَمارِيا نِه گَشَن، غَلَه نِه مِي فِرُوخت وَ مِصرِيا، سِي يِكِه قَطِي دِ دِيارِ مِصرِ خِيلي سَخْت بِي. ٥٧ علاوَه بَر يِه گِرِدِ مِردِمِ او دِيارِ سِي خِرِپِنِ غَلَه اُومان والا مِصرِ وَ تِه يوسف، سِي يِكِه قَطِي خِيلي سَخْتِي گِرِدِ او دِيارِ نِه گِرِتي دِ وَر.

٤٢

بِراوُونِ يوسِفِ مِي رَنِ وَ مِصرِ

١ هِه كِه يَعقُوبِ وَ اَحَوَرِ بِي كِه دِ مِصرِ غَلَه سِي فِرُوشِ هِي، وَ گِرِياشِ گُت: «سِي چِي سِيلِ يِكِ مِي كِيت؟ ٢ وَ گُت: «ايمدال اِشِنَفْتِمَه كِه دِ مِصرِ غَلَه سِي فِرُوشِ هِي. رِتِ وِوَجِه وَ سِيمُو غَلَه بَسُونِيتِ تا رَنَه بَمُونِيمِ وَ نَمِيرِيم.» ٣ پَس دَه تا دِ بِراوُونِ يوسِفِ رَتِنِ تا دِ مِصرِ غَلَه بَسُونِن. ٤ اما يَعقُوبِ، بِنِيا مِينِ بِرارِ يوسِفِ نِه وارِدِ بِراوُونِشِ رِ نَكِرِدِ سِي يِكِه او زَلَهشِ رَتِ نَكِه بِلائِي بِيرِشِ. ٥ پَس گُرُونِ اسرَائِيلِ هَم دِ وُئُونِي بِيينِ كِه رَتِنِ سِي اِسِنِ غَلَه، سِي يِكِه قَطِي دِيارِ كِنَعانِ هَم گِرِتي دِ وَر.

٦ ايمدال، يوسف والِي او دِيارِ بِي. او بِي كِه وَ گِرِدِ مِردِمِ او دِيارِ غَلَه مِي فِرُوخت. وَ بِراوُونِ يوسِفِ اُومانِ وَ دِ بِرُوَوَرِ او سَرِ گُت كِرِدِن، وَ رِي نِئانِ وَ زِمِي. ٧ يوسف بِراوُونِ خُوشِه دِي، اِشِناخْتِشُو. اما هِه چِي بَغِيرَه اِي وَ اَشُو تا كِرِدِ، وا سَرِگِرِزِي وَ اَشُو قِصَه كِرِدِ وَ پُرِسي: «يَه دِ كِجا اُومايْتَه؟» جُئو دَن: «دِ دِيارِ كِنَعانِ اُومايْمَه تا حَرْدِنِي بَسُونِيم.» ٨ وَ يِكِه يوسف بِراوُونِشِه اِشِناخْتِ، اما وُئو نَشِناخْتِنِشِ. ٩ اوسِه او خُويائِي كِه دِبارَه شُو دِئِي، اُورِدِ وَ وِيرِ وَ وِشُو گُت: «شِما جاسوسِيتِ! اُومايْتَه تا بِنِئِيتِ دِيارِ اِيمَا دِ كِجا ياشِ ضَعَفِ دا زَه.» ١٠ وَ وِشِ گُتِن: «نَه اِقا،

چئی نی! بَنَهیات اوماَنه تا حَرَدنی بَسوَنن. ^{۱۱} گِرِدِ ایما گُریا یِه پِیائیم. ایما مَرَدْمُونِ
 ری راسی هیسیم؛ بَنَهیات هرگَز جاسوس نوبیته. ^{۱۲} یوسف وِشو گت: «نَه!
 شِما سی زبیرته دِر اوردِنِ دِیاری ایما اومایتَه. ^{۱۳} وِئو جُئو دَن: «ایما بَنَهیات دُوازَه
 پَراریم؛ گُزون پِیائی دِ دِیاری کنعان. ایمدال پَرارِ گُچکُمُوها وِ تِه بُوهُمُو وِ یِه پَرارِمُو
 هَم دَ نِ.» ^{۱۴} اما یوسف وِشو گت: «هَه یِه آ کِه وِئو گتیم؛ شِما جاسوسیت!
^{۱۵} وِ ایطور اِمَتحو موئیت: وِ جُون فرعون قِسَم کِه تا پَرارِ گُچکُئو نِیا وِیچَه،
 دِیچَه نِمی کیت وِ دَر. ^{۱۶} یِکی دِ مِیئو کِل بَکیت تا پَرارِئونه بیارَه وِیچَه؛ باقیئو
 می مُونیت دِ بَن تا قِصَه یاتُونَه اِمَتحو بَکِم تا راسِ دِر وِئو نِه دِرارِم. وَرَنَه، وِ جُون
 فرعون قِسَم کِه جاسوسیت!» ^{۱۷} وِ یوسف سِه رو گِرَدِشو نِه واردِ یِک دِ
 هُلفدُونی نِیا تحتِ نظر.

^{۱۸} دِ روز سِئِم یوسف وِشو گت: «یِنه کِه مِئِم، بَکیت تا زَنَه بَمُونیت، سی یِکِه
 مِه دِ خدا زَلَهَم می رَه: ^{۱۹} آر شِما ری راسیت، یِه پَرارِ دِ مِیئو دِ هُلفدُونی ای کِه
 هایت دِش بَمُونَه دِ بَن، وِ باقیئو ریت وِ غَلَه سی هوزِ هَزراتِ گُستَه تُو بُو ریت.
^{۲۰} وِ پَرارِ گُچکُئو نِه بیاریت وِ تِه مِه تا راسی قِصَه تُو دِیاری با وِ نَمی ریت.» پس
 چئی کِرِدِن. ^{۲۱} وِ وا یِکتری گُتِن: «دِ راسی کِه ایما دِ حقِ پَرارِمُو تصقیرِ کاریم، سی
 یِکِه اوسِنَاگَه کِه او وِ مَو می لالِکِس، جوتَنگی وِ جِزَناله شَه دِیئِمُو، اما گوش
 نَگرتیم. زوتا وِ اپی تَنگی گیرگن کِر دیمَه.» ^{۲۲} رنوبین دِ جئو شو گت: «مَه مِه وِئو
 نَگتیم کِه وِ او گر گُته نَکیت؟ اما شِما گوش نَگرتیت! ایمدال تاوِن خینش
 رَسِسَه.» ^{۲۳} وِئو نئونِسِن کِه یوسف زوونِشو نِه می قَمَه، سی یِکِه دیلمانجی دِ
 مِیئو بی. ^{۲۴} پس یوسف دِ تِه شو کِرِد وِ دَر وِ گِریوس. وِ دُوازَه وِ رگشت وِ تِه شو
 وِ واشو قِصَه کِرِد. اوسه شمعونَه دِ مِیئو سوا کِرِد وِ دِ وِر چِششو نِئاش دِ بَن.
^{۲۵} وِ یوسف هُد کِرِد تا تاچَه یاشو نِه پُر بَگن دِ غَلَه وِ پیلِ هر کوم نِه هَم بنیئِن دِ
 جوالشو وِ توشی هَم وِشو بَن وِ گِرِدِ پِنو نِه سیئو کِرِدِن.

^{۲۶} اوسه وِئو غَلَه نِه بارِ خَریاشو کِرِدِن وِ دوچَه رَتِن. ^{۲۷} هَه کِه یِکی دِشو دِ
 شو منزل، جوالِ خُوشَه گُشَن تا کِه بَنَه وِ خَرش، دی کِه پیلش ها دِ ری جوالش.
^{۲۸} او وِ برازونش گت: «پیل مِه نِه وِ رگَرَدِنَه؛ ها ایچَه دِ ری جوالِم.» اوسه دِ زَلَه
 اُفتان وِ دِل هولو وِ هَه چئو کِه می رِکِسِن، وِ رگشتِن سیلی دِ یِکتری کِرِدِن وِ گُتِن:
 «یِه دَ چینه کِه خدا وِ سَرْمُو اوردَه؟»

^{۲۹} هَه کِه وِ رگشتِن وِ تِه بُوهُشو وِ دِیاری کنعان، هر چیئ کِه وِ سَرِشو اومائی،
 سیش تعریف کِرِدِن وِ گُتِن: ^{۳۰} «او پیا کِه سَرورِ او دِیاری او سَرگُزی وِ اَمُو قِصَه

کِرد وَ گَمُو کِرد اِیما جاسوسیا او دیاریم. ^{۳۱} اما اِیما وِش گَنیم: "اِیما ری راسیم وَ هرگز جاسوس نیویئیمونه. ^{۳۲} اِیما دُوارَه پَراریم، گُرون بُوَه خُومو. یِکی دِمُو دَ نی وَ کُچکَه گَمُو هَم تا وِامروها دِ دیارِ کنعان وِ تِه بُوَه مو." ^{۳۳} اوسِه او پیا کِه سَرور او دیار آ وُمو گُت: "دِ یِه می فَمِم کِه ری راسیت کِه یِکی دِ پَراروئو تِه بئیلیت وِجا وِ تِه مِه وَ سی هوزَهزراتِ گُسنه تُو غَلَه وِرداریت بُوریت. ^{۳۴} پَرار کُچکَه تُو تِه بیاریت وِ تِه مِه تا دُونسوئِم کِه جاسوس نیسیت، بلِکِم ری راسیت. اوسِه پَرار تُو نِه وِ وِرمی گُردنیم وَ تُونیت دِ اِپی دیار داد وُ سِنَد بکیت."»

^{۳۵} هِه کِه وُنو جُوالیاشو نِه حالی می کِردن، دینن کِه ایمدال پیلِ هَر گُوم ها دِ جُوالش! هِه کِه وُنو وَ بُوَه شو کِیسِه یا پیلِه دینن زرتلاق بین. ^{۳۶} وَ بُوَه شو یعقوب وِشو گُت: «شِما داغِ بَچونِمِه نیائیت وِ ری دِلِم. یوسف دَ نی، شمعون دَ نی، وَ ایمدال قَصت کِردیتَه کِه بنیامینِه هَم بُوریت. گُرد یُنو هَمِه اومايَه وِ سَرِم.» ^{۳۷} اوسِه رثوین وِ بُوَه ش گُت: «آر بنیامینِه وِ تِه تو وِرنگُردنیم هَر دو کِرمِه بَکَش. بنیامینِه بَسپار وِ دَسِ مِه وَ مِه او نِه وِرمی گُردنیم وِ تِه ت.» ^{۳۸} اما یعقوب گُت: «کِرمِ وا شِما نِمیا وِوَجِه؛ سی یِکِه پَرارِش مُردَه وَ تَنیا او مَنه وِجا. آر دی سفر کِه می ریت بِلائِی بیره ش، دُونسوئیت می اِسپی مِه نِه دِ زورِ غُصَه می کیت دِ فُور.»

۴۳

وِرگشتنِ پَرارونِ یوسف وِ مصر

^۱ ایمدال قَطی سختی اُفتائی وِ ری او دیار. ^۲ وَ هِه کِه غَلِه ای نِه کِه دِ مصر اُوردینی حَرَدن، بُوَه شو وِشو گُت: «هَنی وِرگُردیت وَ کَمی حَرَدنی سیمو بَسونیت.» ^۳ اما یهودا وِش گُت: «او پیا سخت وُمو سختی کِرد، گُت: "آر پَرار تُو وِارد تُو نوئَه، ری مِه نِه نِمئی نیت."» ^۴ آر پَرار تُو نِه وِارد مُو کِل بَکی، می ریم وِ سیت حَرَدنی می سونیم. ^۵ اما آر او نِه کِل نَکی، نِمی ریم، سی یِکِه او پیا وُمو گُت: "آر پَرار تُو وِارد تُو نوئَه، دَ ری مِه نِه نِمئی نیت."» ^۶ اسرائیل کِه هِه او یعقوب با گُت: «سی چی وِ مِه چنی گن کِردیت، وِ او پیا گُتیت کِه پَراری هَنی داریت؟» ^۷ وُنو جُتو دَن: «او پیا دِ بارَه خُومو تُو هوزَهزراتِمو خو دَقیق سوال کِرد، دِمُو پُرسی: "بُوَه تُو هَنی زَنه آ؟ پَراری هَنی هَم داریت؟" هَر چی وِش گُتیم، دِ جُتو اِپی سُوالیاش بی. دِ کِجا دُونسیم کِه مَنه: "پَرار تُو نِه بیاریت وِیجِه؟"» ^۸ وَ یهودا وِ بُوَه ش اسرائیل گُت: «اِپی کِری نِه وِ مِه کِل گُو، تا وِریسیم وِ راس رَمو، تا زَنه

بَمُونِيمُ وَ تَمِيرِيمُ، اِيْمَا وَ تَوَّ وَ هَمَّ بَجُونُمُو. ^٩ مِهْ ضَامِنِ سِلَامَتِيْشِ مَوْنِمِ. اَوْنِهْ دِ مِهْ بَاهَا. اَر اَوْنِهْ وَرَنگَرَدَنِمِ وَ تِهْتِ وَ نِنْتَامِشِ دِ وَرْتِ، دِيْنِشِ تَا اَخِرِ عُمَرِ دِ مِلِ مِهْ بَا. ^{١٠} اَر اِيْقَه نِمِيْ مَنِيْمِ، تَا اِيْسَه دَوِ گِلِ رَتِيْمُوْنِيْ وَ وَرگَشْتِيْمُوْنِيْ.»

^{١١} اَوْسَه بُوَهْ شُو اسْرَائِيْلِ وَ شُو گَتِ: «اَر رِيْ هَنِيْ نِيْ، پَسِ اِيْ كَارِ نِهْ بَكِيْتِ: دِ مَصُوْلِيَا زِيْ دِ هَمَهْ بِيْتَرِشِ وَرْدَارِيْتِ بَنِيْتِ دِ جُوَالِيَاثُوْ، يِعْنِيْ قَرِيْ بَلْسَانِ وَ كَمِيْ عَسَلِ وَ سَقِزِ وَ مَرُ وَ پَسَهْ وَ بَايْمِ، سِيْ اَو پِيَا پِيْشْكَشِيْ بُوْرِيْتِ. ^{١٢} پِيْلِ، دَوِ بَرُوُوَرِ وَ اَخُوْتُوْ بُوْرِيْتِ، وَ پِيْلِيْ كِهْ دِ مِيْنِ جُوَالِيَاثُوْ وَرگَرْدَنِيْ، بِنِيْتِشِ وَ اِدِمَا. گَاَسِ خَبَطِيْ پِيُوَهْ. ^{١٣} دِ وَرِيْسِيْتِ بَرَارْتُوْ نِهْ هَمَّ وَرْدَارِيْتِ، وَرگَرْدِيْتِ وَ اَلَا اَو پِيَا. ^{١٤} اَخْدَايْ قَادِرِ مَطْلُقِ رَحْمِيْ بُوْنَهْ دِ دِلِ اَو پِيَا تَا اَو يِكِيْ بَرَارْتُوْ نِهْ هَمَّ وَرْدِ بِنِيَامِيْنِ وَ اَتُوْ وَرگَرْدَنَهْ. اَمَا مِهْ، اَر دَاغِ بَجُونِمِهْ دِيْنِمِ كِهْ دَاغْدَارِمِ.» ^{١٥} پَسِ وَنُوْ پِيْشْكَشِيْ وَ پِيْلِ دَوِ بَرُوُوَرِ وَ بِنِيَامِيْنِهْ هَمَّ وَرْدِ اَخُوْشُوْ وَرْدَاشْتِيْنِ وَرِيْسَانِ سِرَازِيْرِ بِيْيِيْنِ وَ اَلَا مَصْرَ وَ دِ بَرُوُوَرِ يُوْسُفِ اِيْسَانِ.

^{١٦} يُوْسُفِ هَهْ كِهْ بِنِيَامِيْنِهْ وَرْدَشُوْ دِيْ، وَ پِيْشْكَارِ حُوْنَهْ شِ گَتِ: «اِيْ پِيَايَا نِهْ بُوْرِ وَ حُوْنَهْ وَ گُوْسَالِيْ سِيْشُوْ سَرِ بُرُ وَ وَهْ نِهْ حَاضِرِ گُوْ، سِيْ يِكِهْ پِنُوْ ظَهْرِ وَ اَمِهْ نُوْ مُوْحُوْرَنِ.» ^{١٧} اَو پِيَا هِهْ چِنُوْ كِهْ يُوْسُفِ وَشِ گَتِيْ كِرْدِ وَ اَو پِيَايَا نِهْ بُرْدِ وَ حُوْنَهْ يُوْسُفِ. ^{١٨} وَ وَنُوْ دِ يِكِهْ اُوْرْدِنِشُوْ وَ حُوْنَهْ يُوْسُفِ زَلَهْ شُو رَتِ، وَ اَخُوْشُوْ گِيْتِنِ: «اِيْمَا نِهْ وَ سَنَهْ پِيْلِيْ كِهْ گِلِ اَوْلِ دِ جُوَالِيَاثُوْ وَرگَرْدَنِيْ، اُوْرْدِنِمُوْنَهْ وَ يِچَهْ تَا وَ مُوْ رِيْمَالِ بِيَاْرَهْ، اَسِيْرْمُوْ بَكِهْ وَ اِيْمَا نِهْ بَكِهْ وَ بَرْدَهْ اَخُوْشِ وَ حَرِيَاْمُوْ نِهْ هَمَّ وَ اَكِيْرِ بَكِهْ.» ^{١٩} پَسِ وَنُوْ رَتِنِ وَ تِهْ پِيْشْكَارِ حُوْنَهْ يُوْسُفِ وَ دِ دِيْمِ دِرَاغِلِ حُوْنَهْ وَ اَو چِنِيْ قِصَهْ كِرْدِنِ: ^{٢٠} «اَر اَقَا، اِيْمَا گِلِ اَوْلِ سِيْ حَرِيْبِيْنِ اَذُوْقَهْ اَوْمَايِيْمِ وَ يِچَهْ. ^{٢١} اَمَا هَهْ كِهْ دِ شُوْمَنْزَلِ جُوَالِيَاثُوْ نِهْ گَشْنِيْمِ، هَرِ گُوْمَمُوْ كِرْدِ پِيْلِيَاْمُوْ نِهْ دِ مِيْنِ جُوَالِيَاثُوْ پِيَا كِرْدِيْمِ. پَسِ وَهْ نِهْ دُوَاْرَهْ وَ اَخُوْمُوْ وَرگَرْدَنِيْمِ. ^{٢٢} وَ پِيْلِ بِيْشْتَرِيْ هَمَّ اُوْرْدِيْمَهْ تَا اَذُوْقَهْ بَسُوْنِيْمِ. نُوْنُوْنِيْمِ كِيْ پِيْلِ اِيْمَا نِهْ دِ رِيْ جُوَالِيَاثُوْ نِيَايَهْ.» ^{٢٣} پِيْشْكَارِ گَتِ: «سِلَامَتِ بَايْتِ؛ زَلَهْ تُوْ نَرُوْهْ. اَخْدَايْ شِيْمَا وَ اَخْدَايْ بُوَهْ تُوْ، سِيْتُوْ گَنْجِيْ نِيَايَهْ دِ جُوَالِيَاثُوْ، سِيْ يِكِهْ پِيْلِ شِيْمَا رَسَسَهْ وَ دَسِيْمِ.» اَوْسَه شَمْعُوْنَهْ اُوْرْدِنِ وَ تِهْ شُو. ^{٢٤} اَو پِيَا وَنُوْ نِهْ وَ حُوْنَهْ يُوْسُفِ بُرْدِ وَ وَشُوْ اُوْ دَهْ تَا پَايَاشُوْ نِهْ بَشُوْرَنِ. وَ وَ حَرِيَاشُوْ هَمَّ كِهْ دَهْ. ^{٢٥} وَنُوْ پِيْشْكَشِيْ يَاشُوْ نِهْ سِيْ اَوْمَايِيْنِ يُوْسُفِ سِيْ مَوْقَعِ ظَهْرِ اَمَادَهْ كِرْدِنِ، سِيْ يِكِهْ اِشْتَفْتِيْبِيْ كِهْ دُوْچَهْ نُوْ مُوْحُوْرَهْ.

^{٢٦} هَهْ كِهْ يُوْسُفِ اَوْمَا وَ حُوْنَهْ، پِيْشْكَشِيْ اِيْ كِهْ وَ اَخُوْشُوْ دَاشْتِيْنِ، سِيْشِ اُوْرْدِنِ وَ حُوْنَهْ وَ نِيَاْنِ وَ تِهْشِ وَ دِ بَرُوُوَرِشِ سَرِ گَتِ كِرْدِنِ، وَ رِيْ نِيَاْنِ وَ زِيْمِيْ. ^{٢٧} يُوْسُفِ دِ

حالِ روزِشُو پُرسی، گت: «مُنِم بُوَه که پیرتُو که دِش قِصَه می کردیت و گیس هی؟ هنی هیسِش؟»^{۲۸} و نُو جُتُو دَن: «بَنَهت بُوَه مُو هنی ها و گیس و هیسِش.» و نِم بیین، سَر گت کِردن.^{۲۹} و یوسف سَر وِرداشت و بُرارش بنیامین، کَر دَاآ خُوشه دی و پُرسی: «یَه هه او پَرار کُچکه تُوَنه که دِش سیم گتیت؟» و و بنیامین گت: «گرم، خدا وِت لطف بَگه.»^{۳۰} یوسف که دِ دِینِ بَرارش سخت بغض کردی، جلدی کِرد و دَر تا جائی سی گِریوسه پیا بَگه. پس رَت و اتاقِ خُوش و دوجه روارو گِریوس.^{۳۱} اوسه دَس ریشه شُشت و اوما و دَر و خُوشه نِه داشت و گت: «خوراک بیاریت.»^{۳۲} سی یوسف جگا خوراک نِئان، سی و نُو جگا، و سی مصریائی که وا او می خَرَدن هَم جگا، سی یکه مصریا وا عبرانیا هُمسِفَره نِمویئن سی یکه مصریا دِ اِبی کار کِراهِت داشتِن.^{۳۳} و نُو نِه و ترتیب دِ گپ تا کُچک نِشِن دِ وِر او، اولزا طبق اولزائیش و جُووِتر طبق جُوونیش، و و نُو دِ اِبی کار بِلاجِشُو اوما و سیل کِردن و یکتِری.^{۳۴} هه که بَرشو نِه دِ سِفَره یوسف می دَن، و بنیامین پنج بَرُووَر باقی بَر دَن. پَس و نُو واش وِراشِن و کِئف کِردن.

۴۴

پیاله نقره

^۱ اوسه یوسف و پیشکار حونه‌ش هُد کرد، گت: «جوالیا اِبی مردمُو نِه تا اوچه که موئه بُوَرَن، پُر گو دِ خَرَدنی و پیلِ هَرگوم نِه هَم بَنی دِ مین جوالِش.^۲ و پیاله نقره که مِه نِه، واردِ پیلِ غلَه‌ش بَنی دِ ری جوالِ وِه که دِ هَمه کوچکتر آ.» و پیشکارِش چیئی که یوسف وِش گتی، کِرد.^۳ صوزی هه که آفتوَرَه، او پیا نِه وا خَریاشو رائی کِردن.^۴ هنی اوقَه دِ شهر دیر نوبیئی که یوسف و پیشکارِ حونه‌ش گت: «وری و دِ دُم او پیا رو و هه که رِسی وِشو، وِشو بُو: "سی چی جُتُو خوئی نِه وا گنی دتیت؟" مَه یَه پیاله‌ای نی که سَرورِم واش وِرمی رایشنه و فالت مئی رَه؟ شِما گن کاری کِردیت."»

^۱ هه که پیشکار رِسیس وِشو، هه او قِصَه‌یا نِه وِشو گت.^۷ اما و نُو وِش گتِن: «سی چی سَرورمُو چنی مُتَه؟ دیر زِری بَنَه‌یات که چنی کاری بَگن! اِیمدال، پیلِ نِه که دِ مین جوالیامو پیا کِردیم، دِ دیار کنعان وِرگَرَدنیم و تُو؛ پس چطور موئه دِ حونه سَرورِت طِلا و نقره بُووزیم؟^۹ پیاله نِه دِ تِه هَر گوم دِ بَنَه‌یات جُستی، بَمیره و باقیمونَم موئیم و غلَمیا سَرورِمو.»^{۱۰} پیشکار گت: «خیلی هَم

خو، هه چُنو ڪه مُنيت بوئَه. وِ تِه هَر گَه پيا با، ه موئَه وِ غَلِمِ مِه؛ باقيئو هَم بي جِسُو موئيت.»^{۱۱} پس هَر گوم دِشُو جلدِي جُوَالِ خُوْشِه نِئا وِ زِمِي، وَ هَر گوم جُوَالِ خُوْشِه وا كِرِد. ^{۱۲} وَ پيشكارِ دِ جُوَالِ پَرارِ گَپِ نِئا وِ گَشْتِه تا رَسِس وِ گَجگه . وَ پيالَه دِ جُوَالِ بنيامين پيا بي. ^{۱۳} اوسه وِئو يَخَه خُوْشُو نِه دِرِزِنِ وَ هَر گوم خِرِ خُوْشِه بار كِرِد وِ وِرگَشْتِنِ وِ شَهَر.

^{۱۴} هه ڪه يهودا وِ پَرارُونشِ اومان وِ حُونَه يوسف، او هَنِي دوجَه بي. وِئو دِ پَرُوْرِيشِ اُفتان وِ زِمِي. ^{۱۵} يوسف وِشُو گُت: «يَه چِه ڪاري بي ڪه ڪِرديت؟ مَر نُنُونيت ڪه پيائي چي مِه وا فالگيري نُونَه وِ هَمَه چي بي بُوْرَه؟» ^{۱۶} وَ يهودا جُنُو دَه: «وِ سَرُوْرِمُو چي بَنِيَم، چِه جُنُوِي بَنِيَم؟ چَطور بي گَنَهئِي خُوْمُو نِه ثابت بَڪيم؟ خدا گَنَه بَنَه ياتِ دِ ياري ڪِرَدَه. ايمدال اِئِمَا غَلِمِيا سَرُوْرِ خُوْمُونِئِمِ هَم اِئِمَا وَ هَم وَه ڪه پيالَه دِ دَسَسِ پيا بي.» ^{۱۷} اما يوسف گُت: «دِيرِ زِ رِئِم ڪه چني بَڪِم! تَنِئا پيائي ڪه پيالَه دِ دَسَسِ پيا بي غَلِمِ مِه موئَه. باقيئو وِ سِلَامَتِ وِرگَرديتِ وِ تِه بُوَهئو.»

^{۱۸} اوسه يهودا رَتِ وِ نَزِيڪَشِ وَ گُت: «سَرُوْرِمِ، تَمنا دارِمِ بَنِيئِي بَنَهَتِ چِيئِي دَرِ گُوَشِ سَرُوْرِمِ بَنَه. وَ وِ بَنَهَتِ غِيضِ نَڪِي، سي يِڪَه تو هه چي خودِ فرعوئِي. ^{۱۹} سَرُوْرِمِ دِ بَنَه ياش پُرسِي: ”بُوَه يا پَراري هَنِي داريت؟“ ^{۲۰} وَ اِئِمَا وِ سَرُوْرِمُو جُنُو دِئِم: ”بُوَه پيري داريم، وَ پَرارِ جُوُونِي ڪه بَجَه روزيا پيري اوئَه. پَرارِ او گُر، مُرَدَه وَ او تَنِئا گُرِ دااَ خُوْشِ اَ ڪه مَنَه وَ جَا وَ بُوَهشِ اوئَه دوسِ دارَه.“ ^{۲۱} اوسه وِ بَنَه ياتِ گُتِي: ”او نِه بياريَتِ وِ تِه مِه تا وِ چَشِ خُوْمِ او نِه بَنِيَم.“ ^{۲۲} اِئِمَا وِ سَرُوْرِمُو گُتِيَم: ”او گُر نَنُوئَه دِ بُوَهشِ سَوا با، سي يِڪَه اَرِ دِ بُوَهشِ سَوا با، بُوَهشِ مِي مِيْرَه.“ ^{۲۳} اما شِما وِ بَنَه ياتِ گُتِيَتِ: ”تا پَرارِ گَجگهئو نِه وارِدِ خُوئو نِيارِيَتِ، رِي مِه نِه دَ نِئِيئِي نِئِيَتِ.“ ^{۲۴} پس هه ڪه رَتِئِمِ وِ تِه بَنَهَتِ، بُوَه خُوْمُو، قِصَه يا سَرُوْرِمُو نِه سِيشِ گُتِيَم. ^{۲۵} وَ اوسه بُوَهئو گُت: ”وِرگَرديتِ وَ قَرِي حَرْدِي سِيْمُو بَسُونِئِيَتِ.“ ^{۲۶} اِئِمَا گُتِيَم: ”نَنُونِئِمِ رِئِمِ. تَنِئا اَرِ پَرارِ گَجگِ وَاْمُو بِيائِه، مِي رِئِمِ. سي يِڪَه نَنُونِئِمِ رِي او پيا نِه بَنِيَمِ، مَر يِڪَه پَرارِ گَجگه وارِدْمُو با.“ ^{۲۷} اوسه بَنَهَتِ بُوَهْمِ وِ اِئِمَا گُت: ”دُونِئِيَتِ ڪه زَنَهَتِمْ دو گُر سِيَمِ زائِسِ. ^{۲۸} يِڪِي دِشُو دِ تِه مِه رَتِ وَ گُتِيَم: ”بي گِمْو دالِ دالِ بي يَه.“ وَ دِ وَه وَ دِما دِ وَه نِه نِئِيْمَه. ^{۲۹} اَرِ اِئِي يِڪِي نِه هَمِ دِمِ بِيَرِيَتِ وَ بِلائِي بِيْرَهشِ، مِي اِسپِي مِه نِه دِ چَمَرِ مِي ڪِيَتِ دِ قُوْر.“ ^{۳۰} پس ايمدالِ اَرِ وِ تِه بَنَهَتِ بُوَهْمِ وِرگَرديَمِ، وَ اِئِي گُرِ وَاْمُو نُوئَه، وَ اَرِ بُوَهْمِ، ڪه جُونِشِ وِ جُونِ اِئِي گُرِ بَسْتَه آ، ^{۳۱} بَنِيئَه ڪه گُرِ نِه ني، جاورجا مِي مِيْرَه. وَ بَنَه ياتِ مِي اِسپِي بُوَهئو نِه دِ

عُصَه مِي كِيم دِ قُور. ^{۳۲} سِي يِكِه بَنَهَت وِ تِه بُوَهش ضَامِنِ سِلَامَتِي اِي كُر بِي يِه، گُتِم: «آر او نِه وِ تِهَت وِرَنگَرَدَنِم، دِينِش تا آخِرِ عَمَر، ها دِ مِلِ مِه!» ^{۳۳} پَس ايمدال تمنا دارم يِكِه بَنَهَت دِ جَالِ اِي كُر بَمُونَه وَ عُلِمِ سَرَوَرِم بَام وَ كُر وارِدِ بَرَارُونِش وِرگَرَدَه وا دِمَا. ^{۳۴} سِي يِكِه چَطُور تُونِم وِرگَرَدِم وِ تِه بُوَهَم آر اِي كُر وام نوئَه؟ مِه توش يِه نِه نارِم كِه بِنِينِم بِلَائِي بِيَا وِ سَر بُوَهَم.»

۴۵

يوسف خُوشَه وِ بَرَارُونِش شِنَاسَن

^۱ اوسِه يوسف دَ تُونِيس وِ تِه گِرِدِ وُنُونِي كِه دِ لِفِش اِيسائِينِي، خُوشَه نِنَه دَاَرَه وَ قَاَرَن: «گِرِدِ پِنُونِه دِ تِم بُونِيت وِ دَر!» پَس هِه كِه يوسف وِ بَرَارُونِش آشنَائِي دَه، كَسِي هَنِي وِوَجَه نَوِي. ^۲ وَ او وا دَنگِ بِلِنِ گِرِيوس، چُنُو كِه مِصرِيَا دَنِگِشَه اِشْتَفَنِزِنِ وَ اِي خَوَر وِ گُوشِ فِرْعَوْنِ هَم رَسَس. ^۳ يوسف وِ بَرَارُونِش گُت: «مِه يوسف! يِعْنِي بُوَهَم هَنِي هِيَسِش؟» اِمَا بَرَارُونِش تُونِيسِنِ جُئُوشَه بِنَن، سِي يِكِه دِ بَرُورِ يوسف هِرَاسُو بِيئِينِي.

^۴ اوسِه يوسف وِ بَرَارُونِش گُت: «بَيَايتِ وا وَر.» وَ اُومَانِ وِ نَزِيك. اوسِه گُت: «مِنِم، يوسف، بَرَارُونُو، هِه وَه كِه فِرُوخْتِيَتِش وِ مِصر! ^۵ وَ ايمدال دِلدِهول نوئِيتِ وَ دِ يِكِه مِه نِه وِيچَه فِرُوخْتِيتِ وَ خُوئُو غِيضِ نَكِيت، سِي يِكِه سِي خَاطِرِ حَفِظِ جُونِ مَرْدِمِ خُدَا مِه نِه دِ نِهَا شِمَا كِلِ كِرِد. ^۶ سِي يِكِه ايمدال دُوسَالِ آ كِه قَطِي اُفْتَاَنَه وِ رِي اِي دِيَارِ وَ پَنجِ سَالِ هَنِي هَم، نَه كِشْتِ كَارِي هِي نَه دِرُوي. ^۷ وَ خُدَا مِه نِه دِ نِهَا شِمَا كِلِ كِرِد تا كَسُونِي نِه دِ شِمَا وِ رِي زِمِي بَنِيئَه وَ جَا وَ سِيئُو خِيلِيَا نِه دِ مَرْدِه نَجَاتِ بِنَه وَ زَنَه نِنَه دَاَرَه. ^۸ پَس يِه شِمَا نوئِيتِ، كِه مِه نِه وِيچَه كِلِ كِرِدِيت، بَلِكِمِ خُدَا بِي. او مِه نِه بُوَه وَ سَرِ فِرْعَوْنِ، وَ سَرُورِ وِ رِي گِرِدِ هُوَزَهْرَايَتِش، وَ قَرْمُونَزُوا سَرْتَاَسَرِ دِيَارِ مِصرِ كِرِد. ^۹ زِي بَايتِ وِ دُورِتِ وَا لا بُوَهَم، وِشِ بُنِيت: "كُرِتِ يوسفِ چِنِي مُنَه: خُدَا مِه نِه سَرُورِ گِرِدِ مِصرِ كِرِدَه. بِيَا وِ تِمِ وَ دِيرِ نَكُو. ^{۱۰} دِ مَنطَقَه جُوشِنِ مَالِگَه مِي كِي وَ نَزِيكِ مِه مَوِي، تُونُو بَجُونُو نَوَهِيَاَتِ، وَ گلَهِيَاَتِ، رَمَهِيَاَتِ، هَرِ چِيئِي كِه دَارِي. ^{۱۱} دُوجَه سِيَتِ تِيَارِكِ مِئِينِم، سِي يِكِه هَنِي پَنجِ سَالِ دِ قَطِي مَنَه. نَكِه تُونُو هُوَزَهْرَايَتِ وَ گِرِدِ كَسِي كَارِتِ زَارِ بَايت." ^{۱۲} ايمدال شِمَا وِ چَشِ خُوئُو مِئِي نِيتِ وَ بَرَارِمِ بِنِيَامِنِ هَم مِئِي نَه، كِه دِ رَاسِي يِه مِئِمِ كِه وَاثُوقِصَه مِي كِم. ^{۱۳} بُوَهَمِه دِ گِرِدِ قُرْبِي كِه دِ مِصرِ دَارِمِ وَ دِ هَرِ چِيئِي كِه دِيئِيئَه، وَاخَوَرِ بَكِيتِ. وَ زِي بَايتِ بُوَهَمِه بِيَارِيتِ وِيچَه.» ^{۱۴} پَس يوسف وُ

بنیامین دَس وَنِیْنِ دِ مِلِ یِکتری گِریوسِن. ^{۱۵} وَ یوسف گِردِ پِرازونِشه ماچ کِرد وَ گِریوس. دِما وَه پِرازونِش واش نِئان وَ قِصَه کِردِه.

^{۱۶} هِه کِه خَوَر رِیس و حَوَنَه فرعون کِه پِرازونِ یوسف اُومانَه، فرعون و افسَرُونِش گِردِشُو حُشال بَیِن. ^{۱۷} فرعون وَ یوسف گُت: «وَ پِرازونِت بُو:» چنی بَکیت: چاروايائو نِه بار بَکیت وَ وِرگِردیت وَ دِيار کِنعان، ^{۱۸} وَ بُوَه وَ هوزِهزِرَاتتُو نِه وِرداریت؛ بَیایت وَ تِه مِه. دِ زَمینیا مصر دِ هَمَه بَیترِشه وَتُو مِئَم تا دِ بَرکِت زَمی بُحوریت. ^{۱۹} وَ تو یوسف مأموری کِه وَشُو بئی: «چنی بَکیت: دُرِشگه یا دِ دِيار مصر سی بَچُونُو رُنُونتُو وَ حُونُو بُوَریت وَ بُوَهتُو نِه وِرداریت وَ بَیایت. ^{۲۰} دِ هولِ پرتالیا حُونُو نوئیت سی یِکِه گِردِ چیا خودِ مصر سی شِمانَه.»

^{۲۱} گِریا اسرائیل چنی کِردِن: طَبَقِ هُدِ فرعون، یوسف دُرِشگه یا وَ توشی وَشُو دَه. ^{۲۲} وَ هَر گوم دِشُو یه دَس جومَه نو دَه اما وَ بنیامین سیصد مثقال نقرَه وَ پنج دَس جومَه دَه. ^{۲۳} وَ سی بُوَهش هَم پِنُو نِه کِل کِرد: دَه خَر بار کِردَه دِ چیا نفیس مصر وَ دَه خَر ما بار کِردَه دِ غَلَه وَ نُو وَ توشی سی بُوَهش. ^{۲۴} اوسه یوسف پِرازونِه رائی کِرد وَ موقِع رَتِنشُو وَشُو گُت: «دِ مین رَه وایکتری مِرافَه نَکیت!»

^{۲۵} پَس وَنُو دِ مصر کِردِن وَ دَر، اُومان وَ تِه بُوَهشُو یعقوب وَ دِيار کِنعان. ^{۲۶} وَ وَ بُوَهشُو گَیَن: یوسف هَنی زَنَه آ! او حاکِم تَمومی دِيار مصر آ.» اوسه دِلِش دِ حال رَت، سی یِکِه قِصَه شُو نِه باور نِکِرد. ^{۲۷} اما هِه کِه گِردِ قِصَه یائی کِه یوسف وَشُو گتی سیش تعریف کِردِن، وَ دُرِشگه یائی نِه کِه یوسف سی اُوردِن او کِل کِردی، دی، بُوَهشُو یعقوب جُونِ تازَه ای گِرت. ^{۲۸} وَ اسرائیل گُت: «هِه یه سیم بَسَه! گِرم یوسف هَنی زَنَه آ. مِی رَم وَ وِرز مِرْدِنِم او نِه مِئِنِم.»

۴۶

یوسف هوزِهزِرَاتِشه مِيارَه وَ مصر

^۱ پَس اسرائیل وا هَر چی کِه داشت بار کِرد، رِیس وَ بئرشع وَ سی خدای بُوَهش اسحق قُزونی یا تقدیم کِرد. ^۲ دِ شُو خدا دِ رُویا حُوشَه وش دِیاری کِرد وَ گُت: «یعقوب، یعقوب!» جُتُو دَه: «بله، هام وِیچَه.» ^۳ خدا گُت: «مِئَم خدا، خدای بُوَهت. دِ سَرازیر بی یه والا مصر زَلَهت نَزُوته. سی یِکِه دوچَه تو نِه قُوم گپی مِی کِم. ^۴ مِه حُوم، واردِت میام والا مصر وَ هَم یِکِه مِه حُوم تو نِه دُواره وِرمی گِردِنِمِت وَ دِيارِت. هِه کِه مُردی دَس یوسف، چَشِیا تِه مِی نِئَه ری یِک.»

^۵ اوسه یعقوب دِ بئرشع رائی بی. وَ گِریا اسرائیل بُوَهشُو یعقوب وَ بَچُونُو

زَنُونِشُو نِه وِ رِی دُرِشگَه یائی کِه فرعون سیش کِل کِردی، بُردِن. ^٦ وِنُو حَشَمِیا وَ پرتالیائی هَم کِه دِ دیارِ کنعان اَنُوختَه کِردینی وا خُوشُو ورداشتِن، وَ یعقوب وُ گِردِ نسلش واردش رَتِن وِ مصر، ^٧ او گُزون وُ گُر گُر زایا خُوشَه وَ هَم دُخترُو وَ دخترُونِ گُریاش، یعنی گِردِ نسلشِ وا خُوش بُرد وِ مصر

